

JAARGANG 2009 NUMMER 2 - GRATIS

VRIE SCHUUNE GAZETTE VAN DE VIEZE GASTEN VEUR DE BRUGSE PUURTE

Ons Kommeere

In de kijker:

Zuurstof voor de Brugse Poort

OnsKommeere

driemaandelijke buurtkrant van

schrijfclub en fotoclub van
Bij' De Vieze Gasten
Haspelstraat 31 9000 Gent

Redactie & fotografie:
De Schuunschgreivers & Fixatief

Bijdragen:
Bart W., Corrie, Danielle, Davy,
Ellen, Els, Erik, Fons, Freddy, Guido,
Inan, Inke, Koen, Marijke, Mark,
Markass, Patrik, Simon en Stef

Research 'Zuurstof':
Femke

Fotoredactie:
Dirk, Paul en Sammy

Eindredactie:
Bart W., Inan en Simon

Opmaak:
Karlos

Met steun van:

ZUURSTOF IN DE BRUGSE PUURTE

Een stad, een buurt. Het is even happen naar lucht wanneer je op de Brugse Puurte woont anno 2009. Je kunt niet ontkennen dat het er bijzonder druk is. Zeker nu de eerste warme dagen er zijn en de as Bevrijdingslaan en zijn vele hoeken en kanten de vergader ruimte bij uitstek is van vele immigranten. Wat zij zo allemaal te vertellen hebben is, spijtig genoeg, voor ons een raadsel. Intussen luisteren wij naar de klanken van de Bijbelse spraakverwarring, knikken even vriendelijk naar iemand 'anders' en worden getrakteerd op "en hetzelfde voor u".

Een stad, een buurt, die veranderde, maar niemand had er erg in. Er klonk wat binnensmonds protest toen de mooie Rooigemlaan een halve eeuw terug een kaalslag werd, en de dubbele rijen prachtige bomen moesten wijken voor een breed lint van tarmac. Want Koning Auto vermenigvuldigde zich vele malen. Toen vonden wij het spijtig van die bomen, maar wat konden wij daaraan doen? Vandaag blijkt dat iedere boom weg er één te veel is.

Een stad, een buurt. Wij kunnen niet ontkennen dat wij langzaam maar zeker een zekere leegloop kenden: woningen werden te groot voor de alleen of met twee overgebleven bewoners. Vandaag zien wij alle gaatjes gevuld worden. Vele huizen met een keur aan kleurige mensen. De kinderwagen die reeds jaren uit het straatbeeld was verdwenen, dook weer op. Een nieuwe, multiculturele generatie, van de wieg af, bevolkte terug onze buurt.

De Puurte, zijn mensen, hun leven en werken. Ook het gezicht van de commerce veranderde. Handelszaken gingen langzaam over in andere handen. Het decenniaoude uithangbord bleef nog wat langer en verdween uiteindelijk. De Brugse Poort werd multicultureel, multiraciaal. Hoe je het ook bekijkt en draait doorheen je vingers, op de Brugse Poort ben je nooit meer alleen.

Wij treuren wel eens om de hoogtepunten, en herinneren ons de kermiskoersen die werden gereden doorheen deze wijk. Iedereen was present voor die koersen, die rondjes draaiden doorheen de korte straten van de Brugse Poort.

Positief kijken wij aan tegen het verdwijnen van de vele kinderkoppen en kasseien, maar ook met spijt naar de tram3, die werd vervangen door een trolley. Wij missen het tingeling een klein beetje. We herinneren ons van vroeger ook de vele groepjes kaarters die met de laatste zonnestralen verdwenen naar het zitje voor de tv. Negatief kijken wij naar het verdwijnen van het gevoel van veiligheid bij valavond.

Wij wensen met zijn allen betere voetpaden, wij wensen dat iedereen op zijn plichten wordt gewezen en dat iedereen er ook iets aan doet. Dan is het prettig te wonen in een buurt waar de "poep" toch al drastisch is verminderd, en er genoeg parkjes zijn voor die lieve beestjes. Maar toch willen wij ook die laatste poep zien verdwijnen.

Het is prettig om wonen in een buurt waar iedereen slechts een tuinzetel in de hand moet nemen, om even verderop te kunnen genieten van de zon. En graag laten wij ons haar onder handen nemen door "iemand allochtoons". Goeie hemel, daar voel je je toch wel even goed geknipt! Mag het eens "anders" zijn? En ik beken: die drempelvrees was er ooit, waarom ontkennen? Maar, slechter?

Zeg nu nog ne keer dat de Brugse Puurte niets betekent! Het is mooi om het positieve van de Puurte even een duwtje te geven en kommer en kwel niet ons dagelijks samenleven te laten verzuren.

Erik, sinds zijn eerste huwelijksnacht op 14 juli 1965 woonachtig 'op de Brugse Puurte'

In deze Ons Kommeere vindt u doorheen het ganse nummer een reeks artikelen over voortgang van Zuurstof voor de Brugse Poort, het stadsvernieuwingsproject voor onze buurt. Veel leesplezier!

TEGENKOMST / RENCONTRE

*de lente (le printemps!) begon eergisteren
dat ging zo:*

ge fietst door de stad

en ge hoort achter u zo'n brommertje aankomen

waarvan de motor kennelijk heel erg zijn best moet doen om vooruit te geraken

zo'n spuuglelijk ding, in hoe-verzinnen-ze-het fluo-kleuren

maar het doet wel waarvoor het gemaakt is:

de trotse gehelmde bestuurster brengen waar ze zijn moet

naar een plek waar ze, afgaande op haar niet geringe fysieke omvang,

anders niet of alleszins veel later zou geraken

*ge hoort die motor janken omdat ge het, tegen alle trends in,
vertikt om 't is eender welk muziekkapparaat in je oren te proppen*

zonde vindt ge dat, want zoveel muziek (musique!) dat er op straat te horen is en altijd anders

het hoog gezoem van een hybride bus, het kriesend piepen van een slippende alternatorriem,

de klokken van een kerk, het schuren van de banden van een mountainbike op het asfalt,

kibbelende, of zijn het lachende, mannen en vrouwen aan de deur van een winkel

een moment later zoekt de brommer voorbij

maar omdat 100 m verder de lichten op het kruispunt op rood springen,

staat ge even later terug broederlijk-zusterlijk naast elkaar te wachten

ge bekijkt er de winkels: pita kaba, coiffeur noire et blanc, algemene voeding (alimentation générale), mobistar,...

de reclameborden weerkatsen om ter hardst in de zon

pal op de hoek staat een versleten ijskast die na de laatste groot huisvuil ophaling

hardvochtig is achtergelaten

dan passeert een man, grijs-zwart-ros krullend haar, een beetje versleten kleding,

hij trekt zwierig de ijskast open:

"ne keer kijken of er geen frisse pint in staat, ge kunt nooit weten... on ne sait jamais"

ge schiet in een onbedaarlijke lach, de brommervrouw kijkt u aan en proest het uit, de man knipoogt

dan springt het licht op groen en ieder gaat zijn weg

de lente is begonnen!

a ja, ge denkt wellicht dat dat hier over De Brugse Poort gaat.

maar misschien gaat het over een andere wijk, neem nu "Les Ponts Spiaux".

in Namur, Namen zoals ze zeggen. (130 km van Gent, waarvan 23 km over aangename wegen.)

ze hebben daar namelijk ook brommers, kruispunten, frigo's. Net zoals wij hier.

en bij een frisse pint praten ze over 't werk, de politiek, 't weer en de kinderen.

et ils aiment leurs enfants, net zoals wij hier.

maar een ding is er wel heel, heel anders natuurlijk: ze spreken er Frans.

et alors?

Mark

Foto: Karen

INHOUD ONS KOMMEERE JAARGANG 2009 NUMMER 2

Tegenkomst / Rencontre	3	Gedichten Fons en Inan	25
Vriendelijk op tafel kloppen helpt niet meer	4	Geachte Schepen Balthazar	26
Moslina's maken een brug naar de wereld	6	Durf, moed en doorzettingsvermogen	27
River & Isolde	7	Drugsspuiten en petanque-veldjes	28
Pingpongen in de Brugse Poort	8	Zuurstof	29
Catigatio Erratorum ofte Verbeterbriefje	8	Snul of Genie	30
Gedichten Freddy en Astrid	9	Gedichten Guido	31
Favoriet Plekje: Volkstuintje voor de happy few	10	Tongentaal	32
25 kaarsjes voor C.A.B.	11	Zoek de zeven verschillen	33
't Is wijs om weer thuis te komen deel 3	12	Mijn naam is Monday, Monday Ugbo	34
Een luchtig stukje over zuurstof	13	Fotoreportage Spel	35
Nog even op de tanden bijten Brugse Poorters	14	Freddy zegt	35
Pootje lichten	15	De vuilbak van Ons Kommeerke	36
Grote werken na het bouwverlof	16	De tien verschillen: een baksteen in de maag	37
Parken in de Brugse Poort	17	Toerist in de Brugse Puurte	38
Etsdrukken van kindertekeningen	24	Bink van de maand	40

‘VRIENDELIJK OP TAFEL KLOPPEN HELPT NIET MEER’

De Gentse burgemeester Daniël Termont maakt zich zorgen. ‘Ik ben eerlijk gezegd beschaamd over de vertraging die Zuurstof in de Brugse Poort heeft opgelopen.’ Maar hij blijft geloven dat het uiteindelijk goed komt. ‘Mijn hart ligt in de Brugse Poort’.

De gelukkige jeugd van Daniel Termont:

‘Ik heb eigenlijk heel mijn jeugd doorgebracht in de Brugse Poort, een paradijs. Mijn meetje woonde in de Kastanjestraat en ik was eigenlijk de helft van de tijd bij haar. In de Acaciastraat was mijn school en in die tijd was er nog een groot verschil tussen een meisjes- en mannekensschool. Ik zat op de mannekensschool en heb daar een zeer zorgeloze jeugd doorgebracht. Iedereen kende iedereen en wij leefden voor een groot stuk op straat. Sporadisch moesten we even opzij voor een auto, maar we konden echt nog ravotten op de weg. Er woonden heel veel dokwerkers, textielarbeiders, autochtone Gentenaars. Ik heb op de trommels geslagen bij de plaatselijke fanfare, was lid van de biljartclub en mijn peetje had een veld gehuurd van een boer waar we het hele jaar op konden voetballen.’

Wat is uw rol als burgemeester in het project Zuurstof?

‘Op het moment dat dit project van start ging, was ik nog schepen van Haven en Feestelijkheden en had ik dus niet echt een grote vinger in de pap te brokken. Ik heb de start jammer genoeg gemist. Toen ik daarna burgemeester werd, heb ik het dossier met zeer grote belangstelling gevolgd, aangezien mijn roots in de Brugse Poort liggen en ik er een zeer grote affiniteit mee heb.’

Hoe hebt u de Brugse Poort zien veranderen?

‘Vroeger woonden er zeer veel arbeiders en oudere mensen in deze wijk. Velen zijn weggetrokken en het aantal allochtone bewoners is serieus toegenomen. Er is ook een jonge bevolking actief en tot mijn grote vreugde probeert iedereen elkaar toch te vinden op een of andere manier.’

Algemeen weet iedereen dat het moeilijk is om de allochtone bevolking te bereiken. Zijn er hier voor speciale projecten?

‘Wel, dit blijft een zeer heikel punt. Het blijft moeilijk om de allochtone bevolking te bereiken. We doen ons best. Ik ben bijvoorbeeld in een aantal moskees gaan spreken en heb de nieuwjaarsreceptie gepromoot (met de mededeling dat je daar ook chocomelk of koffie kan drinken in plaats van jenever). Het was trouwens ook zeer jammer dat er tijdens de hoorzitting over Zuurstof zeer weinig allochtone mensen aanwezig waren. Binnen de dekenij van de Brugse Poort begint het toch wel meer en meer te lukken om allochtone mensen bij de werking te betrekken.’

Het project Zuurstof duurt wel zeer, zeer lang. Is er hiervoor een speciale reden?

‘Dit is een vraag die ik zeker versta. Het probleem is dat dit project aan veel mensen gebonden is. Er moet een samenwerking zijn tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Sociale Huisvestingsmaatschappij, de groendienst...

Tussen deze instituten blijft het een vicieuze cirkel waar we niet echt uitraken. Vriendelijk op tafel kloppen helpt niet meer. Eventueel moeten

we een aantal zaken uitbesteden. Ik kan me alleen maar verontschuldigen. Ik ben er eerlijk gezegd beschaamd over.

Ik kan wel een ding beloven: de bevoegdheden die binnen onze eigen diensten liggen, proberen we zelf zo vlug mogelijk in te vullen en dat zal zeker lukken. Ik kan jullie alvast ook een primeur meegeven: we hebben onlangs op het schepencollege beslist dat de werken aan Dampoort uitgesteld worden tot het einde van het project Brugse Poort en Ledeborg, zodat we al onze energie in deze twee leefbaarheidsprojecten kunnen stoppen.

Een ander probleem is de mobiliteit in de Brugse Poort.

‘Dit is een moeilijk, beter gezegd bijna onoplosbaar probleem. Als we ervan uitgaan dat in elk rijhuis gemiddeld drie mensen een auto hebben, is het vanzelfsprekend dat er daarvoor niet genoeg plaats is. Daartegenover staat ook nog dat het stratenpatroon totaal niet aangepast is. Het blijft bovendien levensgevaarlijk in bepaalde straten wegens het onaangepaste rijgedrag van vele mensen. Eventueel kunnen we een parking aanleggen maar dan moeten we weer een of andere grote blok omver smijten. Hebben jullie een suggestie?’

Misschien bepaalde straten verkeersvrij maken?

‘Wel, dan eindig ik steevast met een mes in m’n rug! (bulderlach). Persoonlijk ben ik daar ook voorstander van, maar de bevolking niet. Iedereen wil nog altijd dat zijn of haar auto vlakbij en het liefst van al vlak voor de deur geparkeerd staat. Bij kermissen en feesten kan dit eventueel wel gebeuren. Voor er echt drastische maatregelen genomen worden, moet er toch een bepaalde vorm van eensgezindheid zijn; er

worden hier rond wel regelmatig onderzoeken uitgevoerd.

Komt u regelmatig met de fiets naar het werk?

‘In de week niet echt, aangezien ik grote afstanden moet afleggen. In het weekend is dat geen probleem, want dan loopt alles een beetje minder gejaagd.’

Over fietsen gesproken, komen er in de toekomst fietspaden in de Bevrijdingslaan?

‘Dat is een lopend project. We zijn aan het overwegen om de parkeerplaatsen af te schaffen, zodat we fietspaden kunnen aanleggen en lijn 3 misschien kunnen ‘vertrammen’ naar de Brugse Poort. Het eenrichtingsverkeer zou dan als alternatief de

Groendreef hebben, maar dit wordt allemaal nog volop onderzocht.

‘Het belangrijkste is om de weg veilig te maken, maar ik vrees dat, indien we de parkeerplaatsen omvormen tot fietspaden, er nog sneller zal gereden worden en er dodelijke ongevallen zullen gebeuren.’

Wat stoort u ongelooflijk, verschrikkelijk, geweldig aan de Brugse Poort?

‘Wel, de vervuiling stoort mij enorm. Blikjes, sigaretten, grote flessen worden zomaar op straat gegooid en dit terwijl de mensen van Ivago aan de andere kant staan te vegen. De Bevrijdingslaan is trouwens een van de meest gekuiste straten van Gent. Maar alles wordt op de grond ge-

goid, om nog maar te zwijgen van de hondenpoep.’

Het is een mentaliteit die gewijzigd moet worden. Daar zijn ook al heel wat sensibiliseringscampagnes rond gevoerd. Er zijn onder andere netheidacties waarbij de buurtbewoners samenwerken om alles proper te houden. Zij krijgen na zes maanden iets van een 900 euro die ze dan kunnen besteden aan een bank, een barbecue of een partytent voor hun buurt.’

‘We gaan binnenkort wel starten met repressief op te treden. Er komen zes gemeenschapswachten, een vorm van stadswachten met politionele bevoegdheid. Zij hebben de bevoegdheden om mensen te verbaliseren en een administratieve sanctie te geven wanneer ze iemand vuil op de grond zien gooien. Dit zal ongeveer 60 euro zijn bij de eerste keer. Zij houden zich dus vooral bezig met zwerfvuil, sluikestorten, loslopende honden en het probleem van de hondenpoep. Hopelijk komt er een beetje goede wil van de buurt uit, want het zal een hels werkje worden. Ik heb op voorhand al veel respect voor deze mensen.’

Wanneer zal alles achter de rug zijn?

‘Ik durf er geen datum op te plakken, want achteraf word je daar toch op de een of andere manier mee geconfronteerd.’

‘Dit is alvast mijn topdrie van prioriteiten:

Op nummer 1: de parken in orde maken.

Op nummer 2: sociale woningen.

Op nummer 3: sluikestorten, awoert!’

En dan, ja dan, toch:

‘En omdat ik nu toch bezig ben, zijn hier de data:

Najaar 2009: sociale woningen.

Voorjaar 2010: parken.

En in 2011 is alles af!’

‘EN HET ZAL ZEER PROPER WORDEN!’

Simon & Marijke
Foto: Paul

MOSLIMA'S MAKEN EEN BRUG NAAR DE WERELD

Donderdagmiddag. De keuken van zaal De Ooievaar is in volle bedrijvigheid. Op een hevig vuur kolkte een kruidig mengsel. Neen, dit is geen exotische kookcursus, maar een sessie van het vrouwenproject Brug naar de wereld. Shabnam maakt vandaag voor ons Iraanse soep.

Linze Magherman en Katrien Boone van Samenlevingsopbouw begeleiden het project. 'De bedoeling is tweeledig: Nederlands bijleren en werken rond thema's die de vrouwen aanbelangen zoals gezondheid, wonen en onderwijs. We bekijken wat hun ervaringen zijn met organisaties en diensten. Deze informatie zal samen met hen verwerkt worden in een eenvoudige, gebruiksvriendelijke brochure. Nuttig voor vele Brugse Poorters!', leggen ze uit.

Om de veertien dagen komt de groep samen. Ze komen van overal: Turkije, Irak, Iran, Marokko, Albanië, Kosovo, Macedonië. De meesten zijn moslimvrouwen, al dan niet gesluierd. Ze zijn student, jonge moeder of al wat rijper. Ze hebben één ding gemeen: ze engageren zich met enthousiasme voor dit project. Sommigen kunnen een beetje Nederlands, anderen spreken het vlot.

Linze zorgt gewoonlijk voor een hartige maaltijd. Soms brengt iemand een zelfgemaakt toetje mee. Of soep, zoals vandaag. Er wordt gezellig gekeuvel. 'Het is fijn om Nederlands te praten, zonder schrik om uitgelachen te worden' zegt Sepideh. Ze is Iraanse, en volgt het eerste jaar hoger onderwijs. De vrouwen genieten er ook van om mensen uit andere bevolkingsgroepen te ontmoeten; een ideale gelegenheid om elkaar beter te begrijpen.

De soep is klaar. Iedereen is benieuwd. Sommigen lusten het niet zo, anderen smullen ervan. Er moet een scheutje azijn in, wordt ons gezegd. Doen we. We staan voor alles open. Het voelt goed om erbij te zijn.

Tijd nu voor het ernstige werk. Borden verdwijnen; beelden en woorden rond het thema van vandaag verschijnen. De vrouwen verrassen ons met hun kennis: 'vaccinatie', 'preventieve gezondheidszorg', zegt Avin. Gülsen en Fatiha zijn al lang in België en leggen op een eenvoudige manier de woorden uit aan diegenen die ze niet begrijpen. Daarna volgt steeds een kort taalspel, waarin de woorden van het thema terugkomen. Eenvoudige rijmpjes maken bijvoorbeeld. Of met aangeboden woorden een correcte Nederlandse zin maken.

Tenslotte delen we ons op in drie groepjes om dieper te kunnen ingaan op het thema zelf. Een leerzame en boeiende namiddag!

Danielle

Foto: Karen

Zij is van een dorpje in de Westhoek
en op een zomer van haar lief
in slaap gevallen
op een luchtmatras van het Westen weggeblazen
en naar het Oosten afgedreven
Zij sliep voorbij Het Zwin,
voorbij Damme en Brugge
en woont nu bij de Brug van Phoenix - zo een Schone
Jongen en zijn voornaam was River - zucht zij voor
zichzelf
want geen mens die haar verhaal verstaat in deze stad
van het Oosten met zijn Drie Torens
droomt zij zich als Jonkvrouwe
daar ergens in het bovenste kamerke van Sint Baafs
en River daar beneden met zijn luit
Maar zij zit aan de grond
haar River een stuk kanaal van nergens meer naar toe en
met wat graszoden daar in 't midden
...

Hij denkt van - ooit - het Patershol te komen
van toen de restaurantjes er niet waren
en van nog ver daarvoor is hij gaan zwerven
om hier rechttegenover Het Gevang tot struikrover
te geworden
tussen de betonnen baantjes en het kreupelhout alle
jaren 363 dagen wachten
en dan schreeuwend en zingend
en zuipend uit plastieken bekerkes
tussen het Volk van Bosch
zijn dronken liefde gaan verklaren aan de sterren
ze zien hem toch niet liggen
in het donker is het gras nog even groen
in zijn Vallei

Toch komen ze mekaar tegen
ze zeggen gewoon goeiedag
langs de Nieuwe Wandeling
Zij gaat naar de GB
Hij gaat zijn nieuwe visstok uitproberen

(uit "Altijd langs de Vaart naar Huis")

Tekst en foto: Markass

RIVER & ISOLDE

PINGPONGEN IN DE BRUGSE POORT

De duizenden autobestuurders die door de Rooigemlaan razen zijn zich waarschijnlijk niet bewust van wat er aan winkels en sportzaken te vinden is. ..

Pingpongen in de Brugse Poort
De duizenden autobestuurders die door de Rooigemlaan razen zijn zich waarschijnlijk niet bewust van wat er aan winkels en sportzaken te vinden is. ...
Halfweg, tussen het kruispunt Dron-gensesteenweg en Palingshuizen, kan je rechts ter hoogte eerste en twee-de verdiep boven een opening tussen twee huizen, de reclame voor twee sporten zien hangen. Namelijk T.T.C. Rooigem, wat betekent ‘Tafeltennis-club Rooigem’, en de tweede is van ‘Klimzaal Bleau’. In ons vorig boekje is daar al een foto en artikel over ver-schenen.

De ingang voor deze sportzalen be-vindt zich onder de uithangborden. Het is een rauwe gang tussen twee huizen en slechts breed genoeg om er met één auto door te rijden. Na een tweetal meter komt er meer ruimte, links een weinig, maar rechts is het veel breder en vooral veel dieper. Het is een parking die door de twee sportzalen gebruikt wordt.
De geschiedenis van de ‘pingpong’ is het lezen waard. De eerste speeldag was op 10 oktober 1974 en dat in de Parochiale Kring van Sint-Thérésia Boomstraat Wijk Rooigem, ingang Peerstraat. Een paar schoonbroers, F. Van Hoecke, L. De Grieze, L. Ragolle en M. Van Boecksel maakten er een

afpraak met de plaatselijke Katholiek Werkliedenbond (K.W.B.) om een eigen afdeling op te starten met de naam K.W.B. en alle leden van de pa-rochie kregen een uitnodiging. Onder leiding van F. Van Hoecke vormden de vier schoonbroerstichters het eerste dagelijkse bestuur en ze stelden vast dat het een schot in de roos was. Na 11 jaar moesten ze wegens groei-problemen uitwijken naar een andere zaal en ook niet meer spelen onder

de vlag van de plaatselijke K.W.B.
Op 3 mei 1985 werd een officiële VZW onder de naam T.T.C. Rooigem gesticht, pas dan verhuisden ze naar ‘Oudburg 64’. Daar werd door de harde vrijwillige werkers een pracht-lokaal gemaakt. Maar jammer genoeg, wegens voortdurende onenigheid met de eigenaar, moesten ze reeds na 9 jaar opnieuw verhuizen. De VZW was nu meer op zijn hoede en er werd be-sloten zelf een pand te kopen aan de Rooigemlaan 180. Weer staken vele vrijwilligers de handen uit de mouwen en maakten er een mooi lokaal van. De verhuis gebeurde op 1 mei 1994. Meer dan 50 leden hadden het onder-ste uit de kan gehaald om de zaal om te toveren in een sportzaal met bar en die ook te gebruiken is voor aller-lei feesten. Ze konden zelfs rekenen op een lid die architect was. Zo werd de Rooigem wat het nu is. Er kunnen twaalf tafels staan op de speelruimte en na het spelen kunnen ze een douche nemen. Op donderdag-avond kan je gerust als kijker komen. Er zijn tafeltjes en stoelen naast een glazen wand, zodat je al genietende van een drankje, de spelers bezig kan zien. Op woensdagnamiddag oefenen de jeugdige elementen. De vele spe-lers bewijzen dat deze sporttak nog steeds groeiende is. Wij wensen deze groep nog veel plezier en succes toe.

Corrie
Foto: Sammy

Een artikel uit Kommeere 1, januari 2009

“Catigatio Erratorum”, ofte “Mendule Huius Opusculi”, ofte Verbeterbriefje ...

Het overkomt ons wel dat we commentaar krijgen op hetgeen er in de Kommeere geschreven staat. Het overkomt ons ook dat we bakken kritiek over ons heen krij-gen. Maar we hadden het nog niet meegemaakt dat het onderwerp uit een vorig Kommeere-artikel onze redactie komt binnen gewandeld met een lijstje eigenaardig-heden die in dat betreffende artikel waren geslopen. Hier ter plekke en bij deze: een correctie, op aangeven van Liliane.

Dat Liliane geen koffie drinkt en de interviewende dames geen koffie heeft aangeboden, is bijzaak. Ook het feit dat het verlengde van Liliane géén Pfaff naaimachine is maar een Bernina (al 30 jaar lang!) kan nog enigszins lachend worden weggewuifd.

Met de ‘wervelwind’ en de ‘windhoos’ die in de nacht voor het interview huis zou gehou-den hebben onder het dak van Liliane dient iets behoedzamer om gegaan te worden. Van

een ‘ravage’ en een ‘weggewaaid dak’ is nooit sprake geweest. Alles peis en vree en ordelijk op de zolder van Liliane. Er was zelfs niet één dakpan verschoven, laat staan weggewaaid.

Anders is het met het poppentheater zelf. Daar dienen een paar dingetjes echt rechtgezet. Luistert:

De koppen van de poppen zijn door Jean-Pierre Maeren zélf uitgesneden; en niet door Michel Bracke. Maar Michel Bracke heeft wél de koppen gemaakt van de grote reuzen en van de maquettes van deze reuzen. Jean-Pierre Maeren is ook de enige echte poppenspeler van theater Magie. Liliane beweegt de poppen enkel, sinds 1992. Kostuums maken voor dit gezelschap doet ze echter al sinds 1979. Niet meer, maar ook niet minder.

Er werd ook vermeld dat Liliane de as van de Belleman in het reuzenkostuum zou genaaid hebben. Dit klopt echter niet, dat heeft iemand anders gedaan. Ze is er wel bijzonder fier op dat de as is genaaid in een kostuum dat zij zelf heeft gemaakt. En nog een laatste dingetje: de kostuums van het laatste project van Eminence Grise op de Gentse Feesten waren niet van haar hand.

Dit alles werd ons met een brede glimlach door Liliane verteld bij een potje koffie. (Nee neen, sorry, geen koffie, géén koffie; grapje, grapje ...) en omdat ‘zjust, zjust is en zjust moet blijven’ voelen we ons verplicht dit ook zo te melden. Onze excuses dus.

MIJN BOEDHA-PASSIE.

Met opgehouden adem,
Het eeuwige zoeken.

In uw vruchtbare schoot ontvangen,
Net uit hoogland afgedaald om verlangen te bannen.

Mijn hart bonst nog op het ritme van de zon,

Ik zie nu nog in de verte,
Al ben ik reeds door aardse krachten bevangen.

Het water met helende kracht en wanden van licht
Die mij omvattend beschermen.

Ik groet je nog vele malen liefste moeder, die me haar binnenste
als vernieuwend in pacht heeft gegeven en het heilig wil beamen.

Freddy

HET AARDSE VERVOEGEN

Het is mijn ononderbroken leven,
Het is met het harde zwoegen verkregen,

Ja, het is die aardse identiteit,
Op harde onwetende gronden,
Der zoutige zweet, weder proeven.

Als strijdende soldaten, met stalen handen,
Verder ploegen,
Tot ze als de kleisoorten zijn verheven.
En paarden met gulden sporen lustig gaan
Marcheren, tot de verraderlijke en listige
Wegen in moeras land zijn begrepen.

Freddy

Die ongelijke krachten,
Zo verloren in onzer zelfgeschapen
Macht der onbekwamen.

Met die bezorgde blik beschouw ik
De verdreven verdachten, in mijn dualistische
Nacht, als de moeder der vergeten angsten.

Ja, ze kan ons lokken met het zoete snoep,
Dit raakt me diep, die emoties die bevrijdend
Schreeuwen.

Het is als het kind die zijn vader minacht,
Het zijn net de broeders bevochten in hun
Onverwerkt verdriet,

Ja, die tranen vloeien in het verbeteren leren van
Hun ongeletterde streken, net gezangen die ons
Preken der karma lasten doet wreken.

Ja, die stormen luwen wel, als onze tijdelijke
Onbehagelijkheid is geweken.

Freddy

OCHTEND

Hoe ik in duisternis
Door de nauwe straten rij
Het verkeer in de ochtend ontwijk
Van nergens naar nergens

Hoe ik hunker in dat ene uur
Niet wil dat de dag begint
Eindeloos want ontoereikend

Hoe ik zie wat ik zie
Een maskerade. Drie ruiters op een paard
glimmende straatstenen
in november
Een vrouw en een fiets.

Astrid

Op 13 juni 2009 stelde Astrid Arns haar dichtbundel
‘Het punt met mij is’ voor in Trafiek.

FAVORIET PLEKJE VOLKSTUINTJE VOOR DE HAPPY FEW

Een favoriet plekje van een ander deze keer, of beter, van anderen. Want zij, vier mannen op pensioen, delen dit plekje. Een volkstuintje ergens in de Brugse Poort.

Ook het favoriete plekje, intussen, van nog iemand anders die het ontdekt heeft tijdens één van zijn wandelingen. Die wandelaar omschreef het als “een samenraapsel van allemaal tuinhuisjes. Sublieme architectuur. Het ene al schever dan het andere, gebouwd uit wegwerpmateriaal en gevuld met spullen uit een vorig leven. In de stad maar toch op den buiten”.

Met de bijhorende verhalen: de strijd tegen de slakken, de konijnen die de weg niet vinden naar het jonge groen omdat de tuintjes begrensd zijn door een gracht. De kachel die in de winter wordt aangestoken voor de poezenpopulatie. En de kerselaar die heel schoon en groot is maar eigenlijk vierkant in de weg staat want de serre ernaast krijgt geen zon. Waardoor de serre dus geen serre meer is.

Omdat je niets zinnigs kan schrijven over een ‘favoriet plekje van iemand anders’ zonder dat je ‘t zelf gezien hebt, besloot ik op een koude zonnige zaterdagochtend op zoek te gaan naar de slakken, de jonge sla en de tuinierende medemens. Een zoektocht; zelfs gewapend met een vlug vlug getekend

waar de plek gelegen is. Dat was de voorwaarde. Ze krijgen regelmatig ongewenste bezoekers die aan de haal gaan met hun oogst.

Ik heb er lang rond gelopen, langzaam opwarmend, langzaam wakker wordend. Kijken, ruiken, luisteren, proeven. Voor ik er erg in had zat ik op mijn kont tussen de planten en de scheve kottekes berglook te proeven, op mijn nuchtere maag. “Berglook mevrouw, groeit vanzelf, daar moet je niets aan doen. Kijk, de blaadjes kun je zo opeten.”

“En dat daar, dat is Franse selder. Of Engelse selder? Enfin, straffe selder. Niet kapot te krijgen.” Hij was bezig met het zaaien van worteltjes. Naast de sjalotten. Ja, bewust naast de sjalotten; want de geur houdt de beestjes weg van de worteltjes. Maar hij durft ook wel eens bleekwater te gebruiken tegen de beestjes. “Niet veel hè, één soeplepel op een ganse emmer.”

Een ode aan de eigen gekweekte groenten, ‘levend vers’ uit de grond gehaald. Ook al was die grond aangevoerd en niet dieper dan 30 centimeter. Allemaal steengruis eronder, als je dieper wilde graven kwam je nergens. En kende ik dat plantje daar? Oost-Indische kers? Er komen schone oranje bloemen op die je kan eten. Er zit een natuurlijk antibioticum in.” Of

plannetje bleek dit stukje paradijs niet eenvoudig te vinden. Even leek het er zelfs op dat het mij nergens toe zou leiden. Garageboxen, gesloten poorten en omheiningen. Verder kwam ik niet.

Uiteindelijk heb ik dat ding gevonden, verstopt achter een klein houten deurtje.

Behoorlijk privé, ik voelde me zeer onorthodox binnendringen op een plek waar ik eigenlijk helemaal niet hoorde te zijn.

“Of ik even mocht rondlopen”, vroeg ik aan een verbaasde tuinier, “ik had gehoord over deze plek en wilde er iets over schrijven”. “En foto’s nemen? Kon dat ook?” Geen probleem. Ik kon doen wat ik wilde, foto’s, schrijven. Maar niet vermelden

ik dat wist?

Mijmeringen over het leven, dat het geen zaak is om thuis voor je TV te gaan zitten. Slecht voor je hoofd. En al die computers. Niets voor deze tuinier. Buiten zijn en bezig zijn, daar blijf je fit van.

Met een uitnodiging op zak om over een maand of twee nog eens langs te komen (want dan staan de bloemen op de Oost-Indische kers) ben ik doorgegaan.

Favoriet plekje voor de happy few, laat ik het zo houden.

Els

Foto: Bart G.

25 KAARSJES VOOR C.A.B.

In de statige burgerwoning op de Bevrijdingslaan huist het Centrum voor Ambulante Begeleiding (C.A.B.). Een dozijn foto’s van Fotoclub Fixatief - die de Brugse Poort portretteren - siert de vitrine. Een huis met een boodschap dachten wij, en stapten binnen. Dirk Meulyzer vertelt ons bij een koffie alles over het jubileum van het C.A.B.

Ons Kommeere: Wie is Dirk Meulyzer voor het C.A.B.?

‘Je kunt mij de directeur noemen, maar dat moet natuurlijk niet. Ik ben geboren in Sint-Martens-Lierde, werd later Kortrijkzaan en studeerde aan de Universiteit van Gent. Een stad die ik leerde waarderen in zijn verscheidenheid en mogelijkheden. Intussen werk ik al 17 jaar voor C.A.B., en hou ik van Gent.

Dirk, laat mij je dit eerst vertellen: dagelijks wandelen heel wat Brugsepuurters voorbij deze vitrine en waarschijnlijk vragen die zich ook wel eens af waarover dit allemaal gaat?

‘Het C.A.B. is niet iets waar iedereen mee in aanraking komt. Als privé-initiatief en vzw waren wij op zoek naar een geschikt gebouw voor onze activiteiten. Dat vonden wij uiteindelijk in dit voormalige politiekantoor, later bloemenwinkel Mimosa. De vitrine was er - daar konden wij niet overheen – zij zal evenwel in de nabije toekomst compleet verdwijnen... Het was een beetje een façade waarachter de echte activiteiten schuilgingen. Wij bieden de ruimte nu gratis aan kunstenaars.

Vertel even in klare pompwartaal waar C.A.B. voor staat?

‘Onze 25 medewerkers vind je niet op een bureau, die moeten zelfs over vervoer beschikken om zich te velde te begeven, waar hun werkplaatsen zich bevinden: jongeren en families. Zij gaan naar die mensen toe met hun hulp, die velerlei kan zijn.’

Wanneer wij het hebben over hulp aan jeugd en gezinnen,

over hoeveel mensen spreken wij die door C.A.B. worden opgevangen en begeleid? ‘

Ons centrum heeft haar limieten. Wij steunen 32 jongeren. Ze worden begeleid bij zelfstandig wonen. Daarnaast staan wij ook 32 gezinnen die bij worden met de opvoeding van hun kinderen. Het is sowieso een heel grote hap jeugdzorg.’

Is het een lokaal initiatief?

‘Ons Centrum voor Ambulante Begeleiding is een plaatselijk initiatief, gesubsidieerd door de Vlaamse Overheid. Het C.A.B. gaat over heel wat! De begeleiding van kinderen naar de volwassenheid toe. ‘Begeleiding’ is een veelomvattend begrip. Het is een Jeugdhulpverleningcentrum in het kader van de Jeugdbijstand.’

Wat is het doel van C.A.B. en slaag je een beetje in dat opzet?

‘Het is een doel dat nooit kan worden bereikt als je ziet hoeveel jeugdzorg er nooit komt omdat er gebrek is aan opvang. Er is veel meer vraag dan aanbod! Daar kan je heel wat

over lezen en horen in de media. Ook de middelen zijn niet oneindig. Als voorbeeld toon ik u even hoeveel het ons kost aan tolkkosten. Want de kakofonie van talen is een grote zorg en vertalen is vaak de eerste hulp die wij bieden. De problemen moeten worden uitgesproken voor zij kunnen worden opgelost. Het lijkt simpel, maar het is het duidelijk niet en zonder tolken geraken wij er niet!

Intussen bestaat Centrum voor Ambulante Begeleiding dan 25 jaar. En een feestje wordt voorzien?

‘Wij dachten aan een volksfeest op 30 september. En waar beter dan in het Dierenpark bij Trafiek. Het begint allemaal rond de middag met een receptie. Het feest is niet bedoeld voor de ganse buurt, maar iedereen die een kijkje wil komen nemen is natuurlijk welkom. Het volksfeest is in de eerste plaats bedoeld voor onze “cliënten” en hun families. Wij voorzien een paar leuke zaken, zoals een vertoning van de film Aanrijding in Moskou! En dat zal toch wel een beetje een hoogtepunt zijn voor dit volksfeest. Wij hopen alvast dat onze mensen het zullen waarderen!’

Omgaan met problematiek. Omgaan met problematische jongeren en gezinnen. Je vraagt je af of de resultaten van een goede aanpak zichtbaar zijn? En ook of een directeur een gelukkig man is...

‘Ach ja, wij roeien met de riemen die wij hebben. Ons best doen om die hulp optimaal te brengen, is toch al wat?’

Erik

KOFFIESHOP INGE

Bevrijdingslaan, 144 9000 Gent
Op de hoek bij de Notelaarstraat.

Ontbijt maandag t.e.m. vrijdag vanaf 8 uur.
Zaterdag en zondag vanaf 9 uur.

Ook pannenkoeken.
Wees welkom!

'T IS WIJS OM WEER THUISTE KOMEN (3)

'k Zat met Jean Pierre vorige week in de wasserij op de hoek van de Notelaarstraat. We hadden nog wat was te doen, ge kent dat. De wasserij, dat is zitten wachten en kijken naar die wasmachines en vooral niet wegllopen. Dat hadden ze me verteld. Dus

we zaten daar met ons twee naast elkaar naar die machines te kijken. En wat doet ge dan om de tijd te doden? Verhalen vertellen. Over het grote en kleine leven.

Het moest natuurlijk lukken dat Jean Pierre - de beste drummer van België trouwens - de dag voordien met zijn rock 'n roll band een optreden had gegeven in het Nederlandse Sluis, daar net over de grens. In café 'The Hoks', het café van de Harley-Davidsons, je weet wel, die gasten met hun blinkende Easy Riders, lederen vesten, zwarte T-shirts en ook veel lange grijze baarden. Ik was meegegaan om een beetje te helpen. Zoals ze dat noemen, als roadie. Ge moet u daar natuurlijk niet te veel bij voorstellen. Maar 't is toch wel ne keer wijs om dat mee te maken in uw leven. Roadie zijn is eigenlijk vooral veel sleuren met al die gitaren en drums en van die grote versterkers van vroeger. En ook, en vooral, tijdens het optreden voor de drank zorgen voor die vier gasten die daar op het podium staan te springen. Ge moet weten namelijk, die gasten geven zich soms nogal als ze zo heftig aan het spelen zijn met hun muziek en dan krijgen ze ook zo een grote dorst.

Dus, Jean-Pierre en ik zaten daar zo in de wasserij aan de hoek van de Notelaarstraat naar onze was in die draaiende machines te kijken en al die fantastische rock 'n roll verhalen te vertellen. En wie komt er daar toch wel plots niet binnen? Ons Thelma.

Ik kende haar van op straat. 'k Zag haar af en toe lopen met haar hondje in onze wijk. Siske dat zich aan haar bandje voorttrok en zo als het ware Thelma thuisbracht. Zei Thelma tegen mij in de wasserij: "Meneer..., ebde gij geen 20 euro voor mij... ? Ik geef ze u volgende week zeker terug." Ik keek zo in haar ogen. "Meiske, waarom ebde gij dat geld eigenlijk wel nodig?" vroeg ik. "Awel meneer, ik moet voor 30 euro sms'n versturen en ik heb geen geld meer. Maar 'k geef het u zeker volgende week terug. Daar kunt ge op rekenen." "Maar meiske" zei ik, "da ga toch zo maar niet da'k u hier nu in ene keer 20 euro geef? Ik ken u eigenlijk nog niet zo goed." En dan vraag ik aan Thelma: "Hedde gij gene vent of zo om u te helpen?" Zegt ons Thelma: "Maar meneer, neen, 'k heb alleen mijn Siske, mijn klein hondje." En dan kijken we zo samen met ons twee naar de vloer van de wasserij en we zien daar haar schoon klein bruin hondje staan. Het kleine Siske. Schoon. Zo ne lieve kleine. "Mijn schoon meiske" zeg ik, "kunde gij misschien nie ne keer naar het OCMW gaan of zo?" . Zegt ons Thelma van het kleine Siske tegen mij: "Ja maar meneer,

dat gaat nu toch zomaar niet meer. Het is vandaag zaterdag en dan is het OCMW gesloten."

Jean-Pierre zat daar op zijne plastieke stoel in de wasserij alsmaar te draaien en te keren, maar vooral te luisteren en te kijken, met zijn oogjes zoals ik die kende van vroeger lang geleden. En hij zweeg. Maar plots deed hij zijn mond open. En als hij zijn mond opendoet weet ik hoe laat het is. Als Jean Pierre iets zegt is het meestal waar.

Zegt hij tegen mij: "Foxx jongen, wat is dat hier allemaal! We gaan ons Thelma met haar klein Siske toch wat geld geven zeker!? Ze heeft het nodig vandaag. Weet gij dat dan niet mijne beste maat?! Kom, wat zit er in uw broekzakken?"

We hebben ons klein geld uit onze zakken gehaald, op de wasmachine gelegd en aan Thelma gegeven. Ze was zo content met al dat klein geld.

In het naar huis gaan zijn wij, Jean Pierre en ik, nog eens de straat overgestoken om iets te gaan drinken in het koffiehuis van Inge, omdat we zo blij waren.

Koen
Foto archief

EEN LUCHTIG STUKJE OVER ZUURSTOF

Het Pierkenspark: = of ≠ een zeepbel(*)

WOENSDAGNAMIDDAG:

Eda loopt rond in het Pierkenspark en is op zoek, ikzelf drink een glaasje H2O.

-Wie ben jij?

-Ik ben Marijke

-Wie ben jij?

-Ik ben Eda.

-Wil je een tekening maken van je allermooiste groene plekje op de hele wereld?

-Ja...ben jij een juf?

-Ja (betrapt)...maar nu ben ik gewoon iemand die hier eventjes aan een tafeltje zit en wacht.

-Ik kan wel mijn andere naam nog niet schrijven, maar mijn grote zus wel.

-Geen probleem.

-Ik wil een grote tuin met roosjes en de roosjes moeten echt roos zijn en er moet zo iets zijn dat je tussen twee bomen kan hangen en je kan daar in slapen. Ik wil ook een ::bambi:: en ik wil haar elke dag eten geven. Ik wil ook nog heel veel andere bloemen en ik zou ook graag een schommel willen....

-En waar woon jij nu?

-Ik woon in de Reinaertstraat

-Heb je daar een tuin?

-ja, maar daar staat ook een vuilnisbak en die stinkt, maar ik wil dat mijn groene plekje hier is, want hier kan ik rondrijden met mijn step.

Haar pen zit vast in de hand en ze is volledig omsloten door haar eigen plekje.

-Wil je ook een zeepbel in je tuin?

-Ik ken dat niet, een zeepbel

-Wel een zeepbel zweeft in de lucht en bestaat uit een laagje zeep omringd door lucht en zij ontstaat gewoon door het toeval met een rondje en een beetje adem. Ze weegt bijna niets....en je kan er heel veel liefs en heel veel wensen in stoppen. Soms lijkt ze op een diamant, soms op een regenboog...ze is heel teer maar wel liefdevol.

Soms spat ze gewoon uit elkaar en soms zweeft ze naar "ergens".

-Ik wil wel een zeepbel...

De zonnestralen laten de kleuren van het zeepsop overgaan in zachtrood, zonoranje, madeliefjesgeel, grazegroen, luchtblauw, zoetindigo en ijsjesviolet.

Eda draait zich om en kijkt naar mij. Ze glundert en ik word even zacht geraakt door haar doorzichtige zeepbel. De lucht is licht en buiten ruikt het echt naar madeliefjes. Ik denk even dat ik iets hoor zingen, maar het is de wind die de zeepbel doet fluisteren.

"Gaan we even je handen wassen," stel ik voor.

Haar glimlach laten de letters op haar t-shirt dansen en ze zegt stil dat ze ook wel wat wil drinken. "Ik heb ook zo hard geblazen"...

Ik neem haar mee naar binnen, we wassen de handjes en drinken H2O. Heel zachtjes want haar zeepbel mag niet uiteen spatten. Zij staat onzichtbaar naast me. Ze is er nog. Maar ze was er niet.

(*)zeepbel: iets wat schoon is, maar snel vervliegt....

Marijke
Foto: Sammy

NOG EVEN OP DE TANDEN BIJTEN BRUGSE PUURTERS!

‘Alles wat de stad moest doen, is zeer snel gegaan’

Ze kan heel mooi Schuunschgreivers zeggen, en is de schepen die al acht jaar de eindverantwoordelijkheid draagt voor het stadsvernieuwingsproject ‘Zuurstof voor de Brugse Poort’. Karin Temmerman trekt een klein boetekleedje aan. ‘De gemeente heeft ook fouten gemaakt.’

Ons Kommeere: In de Brugse Poort vinden ze dat het te langzaam gaat. **Karin Temmerman:** ‘Dat vind ik helemaal niet. Om alles sneller te laten uitvoeren hebben we in Gent het autonoom Autonoom Stadsontwikkelingsbedrijf (AG SOB, BW) opgericht. Vroeger ging het écht allemaal veel langzamer. In Gentbrugge, waar ik woon, ging onder de toenmalig schepen (later burgemeester) Frank Beke een stadsvernieuwingsproject van start in de Sas en Bassijnwijk. Dat was in 1986. Op het einde van de vorige legislatuur, in 2006, hebben we daar de laatste straten aangelegd, dus dat heeft bijna twintig jaar geduurd. ‘Ik weet dat de mensen vinden dat het allemaal te lang duurt. Het is jammer om het te moeten zeggen, maar alle verträgen, dat gaat om zaken die van de Vlaamse overheid moeten komen. We dachten dat

de financiering sneller zou gaan, en ook dat de ontwerpen sneller af zouden zijn, en daar heb ik mij ook op miskeken. Er zijn veel procedures, die vaak ook nog eens langzaam gaan, en is ook voor een schepen frustrerend.

Schepen Karin Temmerman: ‘We hebben 89 woningen onteigend, en zetten er 120 voor terug’

Wat is er dan toch zo snel gegaan in de Brugse Poort?

‘Alles wat de stad moet doen, is zeer snel gegaan. Ik ken niet één stadsvernieuwingsproject waar men heeft kunnen onteigenen, slopen en parken aanleggen en dat allemaal binnen één legislatuur.’

Maar in het Pierkespark hoeven geen woningen gebouwd te worden, en toch...

‘Daar moesten eerst een aantal andere zaken gerealiseerd worden, zoals de Kringloopwinkel, voordat men het park kon aanleggen. Maar nu is men daar toch bezig aan het park, dacht ik. Wij hebben er in ieder geval geen enkel belang bij om dat uit te stellen.

Is het niet veel slimmer om, als je aan dit soort projecten begint, tijdelijke voorzieningen te plannen voor het geval alles veel trager gaat dan je had gepland? Nu zit je met braakliggende terreinen die uitnodigen tot sluikstorten.

‘Dat zou kunnen, maar je moet dan wel dingen plannen die je kunt verantwoorden. Ik bedoel, nu lijkt het allemaal zeer lang te duren. Maar als je een periode van tien jaar uittrekt voor een stadsvernieuwingsproject, en je zit daarvan een vijftal jaren met braakliggend terrein, dan is dat eigenlijk vrij kort. Maar als je er vijf jaar middenin zit, is dat zeer lang natuurlijk.

...voor iemand wiens huis gesloopt is en die vervolgens ziet dat er niets gebeurt. Of dat er een hondentoilet wordt gebouwd. En als er nu nog wat groen omheen stond...

‘Ok, deze periode, daar moet men eventjes doorheen. In het Biezenstuk moeten in mei, juni de eerste woningen komen. Op het Luizegevecht zitten we wel met een serieuze vertraging omdat het ontwerp is afgekeurd. Het probleem is de parken niet kunnen worden aangelegd voordat er woningen staan, want dan maak je met de werken die parken weer kapot.

‘Kijk ook eens naar de balans: We hebben 89 woningen onteigend, en zetten er 120 voor terug. Al zijn de onteigeningen wel het moeilijkste onderdeel geweest voor mij. Zeker na bijeenkomsten die we hebben gehad met getroffen bewoners. Daar heb ik wel een paar slapeloze nachten van gehad.’

Komt er ook meer zuurstof voor de drukke Bevrijdingslaan?

‘Er zijn geen grote plannen. Behalve een paar voorzieningen als oversteekplaatsen. Maar echt een grondige heraanleg, die komt er voorlopig niet. Er zijn acties in de rand, zoals tegen dubbelparkeren, maar dat gebeurt bijvoorbeeld ook in de Wondelgemstraat.

Niet eens een keer experimenteren met eenrichtingsverkeer?

‘Dat was een vraag op het wijkdebat (eind maart, noot van de redactie), maar dat ziet De Lijn niet echt zitten. Ik vind het eigenlijk wel een goed idee, al zul je ook zeer veel weerstand krijgen van de middenstand. Ik ben echt bereid om daarnaar te kijken.

En dan de eeuwige parkeerdruk. Kunt u geen maatregel invoeren voor mensen met een tweede wagen, zodat ze die misschien elders gaan neerzetten?

‘Ik denk dat die stap er eentje te ver is, al zou ik het wel eens juridisch willen nagaan of we dat kunnen invoeren, misschien kan het wel. Het invoeren van een betaalregime of andere beperkende maatregelen levert altijd heel hevige reacties op, maar daar moet je eventjes door.

Trekt u nu lessen uit de verträgen met Zuurstof?

‘Zeker. Het is de eerste keer dat we zoveel middelen hebben ingezet op één wijk. Zuurstof voor de Brugse Poort is voor mij nog altijd een voorbeeldproject. We hebben als gemeente, met alle diensten, en zeker ook ikzelf, geleerd dat we alle betrokken instanties er vanaf het begin bij moeten betrekken. Zodat het hele traject vanaf het begin met iedereen wordt doorgenomen, en niet pas op het einde wanneer de plannen al af zijn. Dat is voor een stuk ook een fout geweest binnen de gemeente. Maar we leren ervan.

Bart W.
Foto: Karen

POOTJE LICHTEN

Benieuwd naar het lentegeluid van een Brugse Poorter, trok ik met pen en blocnote in de aanslag naar Gerald. Hij is iemand die zeer persoonlijk bij het Zuurstofproject betrokken was en – helaas - nog steeds is.

Zijn verhaal gaat als volgt. Gedurende vijftientig jaren knapte hij een citéhuisje op. Tot het moment waarop het stadsbestuur besliste dat het oude werkhuisje niet meer in zijn noden kon voorzien. Een persoonlijk levenswerk moest het noodgedwongen afleggen tegen het anonieme systeem. Gelaten schikte Gerald zich naar de nieuwe situatie. Op een avond enkele weken voor de definitieve onteigening kwam Gerald nietsvermoedend thuis. De verrassing was groot toen hij daar een

Bulgaars gezin aantrof. Zij waren hierheen verwezen door een advocaat. Surrealistisch? Wat denkt u dan van het feit dat ze de sloop van Gerald's citéhuisje als illustratie voor de Zuurstofcampagne gebruikten? De empathie gaat hier eerder in de richting van stikstof dan van zuurstof. En, vraagt Gerald zich af als hij in de buurt rondloopt, als het in 2010 niet af geraakt, wanneer dan wel? En nog meer vragen: worden wij niet “achteruit gestoken”, omdat we “maar” Brugse Poorters zijn.

Maar goed, terug naar de harde realiteit. Wie ziet ze niet, de drugshoekjes op hoek van Notelaarstraat en Bevrijdingslaan, vooral rond de Wasso-rama. Het is er zeer gevaarlijk voor vrouwen alleen. Maar die drugs, ach, Gerald ruimt 's ochtends de spuiten en het aluminiumfolie op. Op de plek waar eens het resultaat van veel van Gerald's bloed, zweet en tranen stond: daar bevindt zich nu een hondentoilet. Je zou voor minder je pootje lichten.

Femke
Foto: Sammy

GROTE WERKEN NA HET BOUWVERLOF

Ilse is de wijkregisseur voor de Brugse Poort. Ze is het aanspreekpunt voor de bewoners en de verschillende betrokken stadsdiensten. Ze stelde het wijkprogramma op, verzorgt de jaarlijkse nieuwsbrief, en organiseert het wijkdebat. 'We krijgen vragen over zitbankjes tot sociale woningen.'

Ons Kommeere: Wat gebeurt er deze zomer nog in de Brugse Poort?

Ilse Van Wambeke: 'We zitten jammer genoeg wat achter op schema. Na het bouwverlof in de zomer beginnen de grote werken aan drie grote parken. In het Acaciapark, dat nu nog één grote grasvlakte is, zullen privémaatschappijen sociale woningen bouwen. Daarna wordt het park aangelegd en volgen de tuinuitbreidingen voor de omwoners die zich daarvoor hebben ingeschreven. Het heeft geen zin om daar nu al mee te beginnen, om daarna de zware camions van de aannemers alles kapot te laten rijden.

'Voor het Biezenstuk bij de Rooigemlaan is er al gesloopt. Ook daar komen appartementen, sociale woningen, een pleintje en groen. Bij het Luizengevecht aan het Segherspleintje bouwt men nu aan een nieuw wijkgezondheidscentrum. Als dat af is wordt het oude gesloopt, zodat er een opening komt van het plein naar het park. Ook daar komen sociale woningen, een park en een tuinmuur voor tuinuitbreiding.

'Tenslotte is er ook nog het Pierkespark. Daar zijn al enkele gebouwen klaar, zoals dat van de Vieze Gasten. Volgend jaar in het voorjaar komt er een restaurant bij. In het park komt een mozaïek, een whadi – een soort vijver –, bankjes, groen, wandelpaden, bomen.

Wanneer zullen de werken aan deze vier parken afgerond worden?

'Het Pierkespark zal voor de volgende zomervakantie af zijn. De andere projecten zijn complexer, waardoor het moeilijk is om er een einddatum op te plakken. Er moeten een aantal wegen heraangelegd worden, privé-partners

zullen de sociale woningen bouwen, de groendienst gaat de parken aanleggen, ...

'Het is een complex geheel, met verschillende partners. Als één schakeltje hapert, bijvoorbeeld een bouwvergunning die aangepast moet worden, vertraagt alles. Het duurt zeker nog twee jaar.

Simon
Foto Esther

Val

Het punt met mij is.
Dat ik val.
Van de ene in de andere gedachte, dieper en dieper
met een rollend, tollend hoofd
tussen hier en daar, dit en dat, alles en niets.
Boze geesten begeistere het universum
Geknipt verknijpt nog voor ik
de landingsbaan bereik,
een scheermes dat mijn scheenbeen raakt.
Hoe kan het anders -hoe kan het anders?
Komen en gaan in één enkele nacht
al het vuil van de aarde onder mijn nagels.
Het punt met mij is.
Dat ik val.

Astrid

Het verloop van de komende werken

1. Acaciapark

- start sociale woningbouw tweede helft 2009
- parkaanleg eind 2010 (na afwerken woningen)

2. Luizengevecht

- bouw van de tuinmuur (in functie van tuinuitbreidingen): sept/okt 2009
- start sociale woningbouw voorjaar 2010
- start parkaanleg voorjaar 2011 (na afwerken woningen)
- heraanleg Seghersplein na parkaanleg

3. Pierkespark:

- parkaanleg voorjaar 2010
- heraanleg van aanpalende straten (Haspelstraat en Aambeelstraat): 2010

4. Biezenstuk

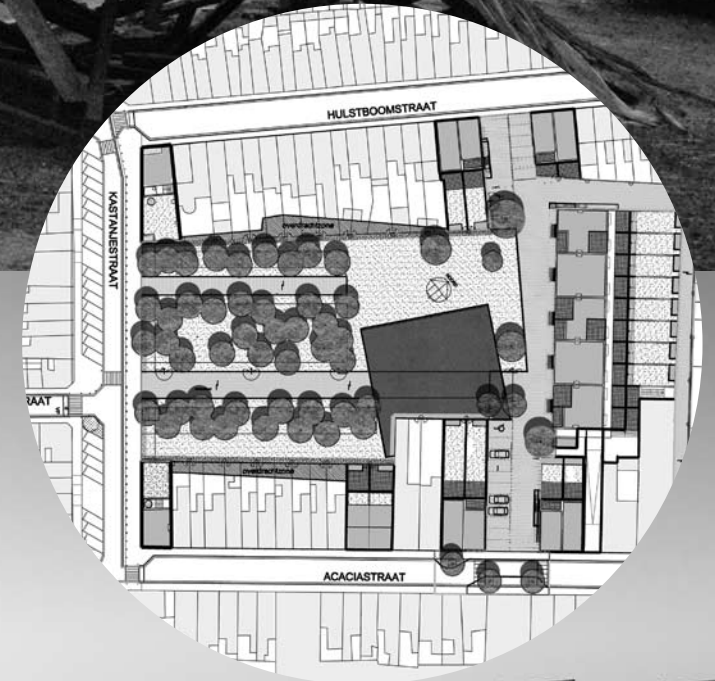
- start woningen na bouwverlof 2009
- start omgevingsaanleg tweede helft 2010 (na afwerken woningen).

PARKEN in de BRUGSE POORT

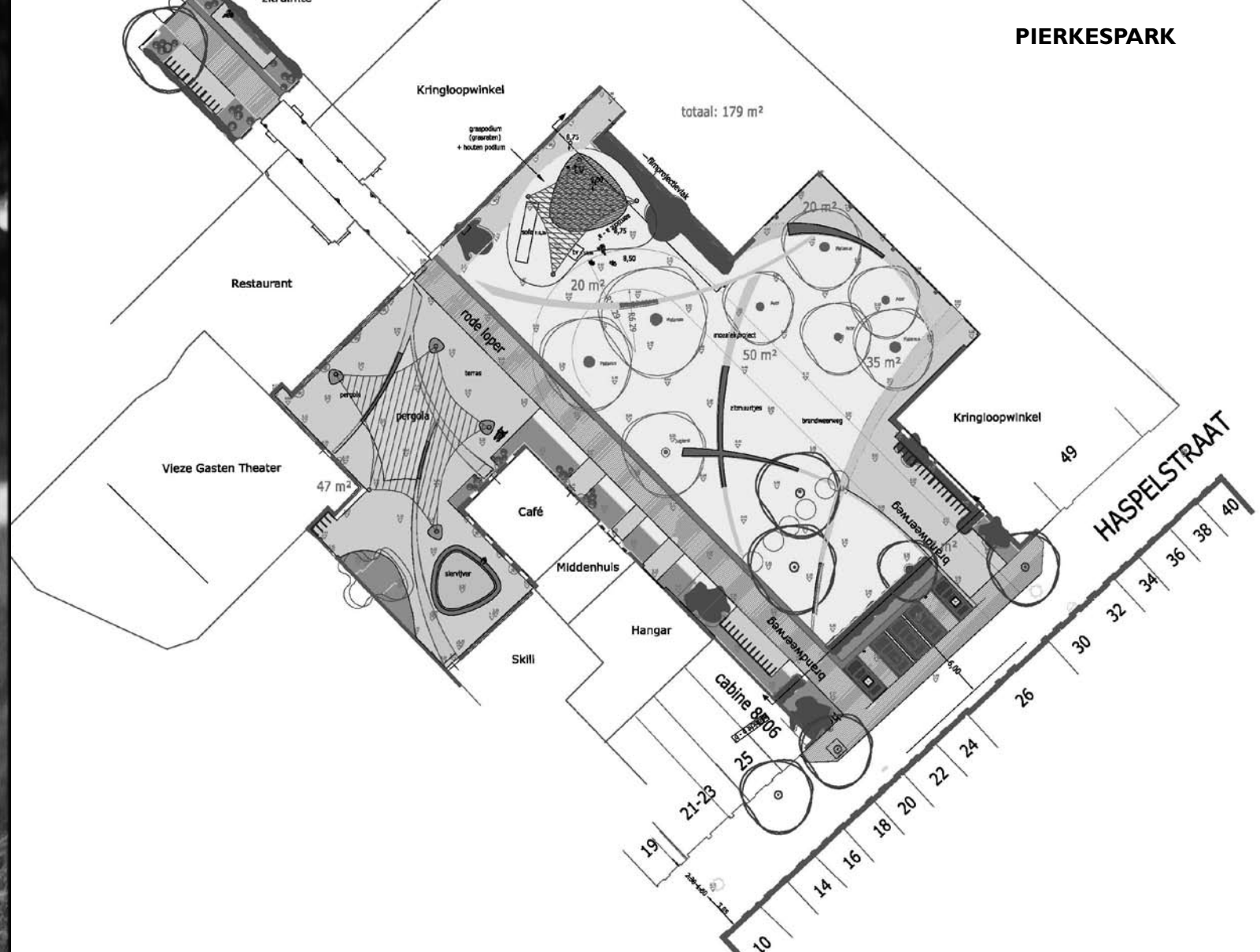
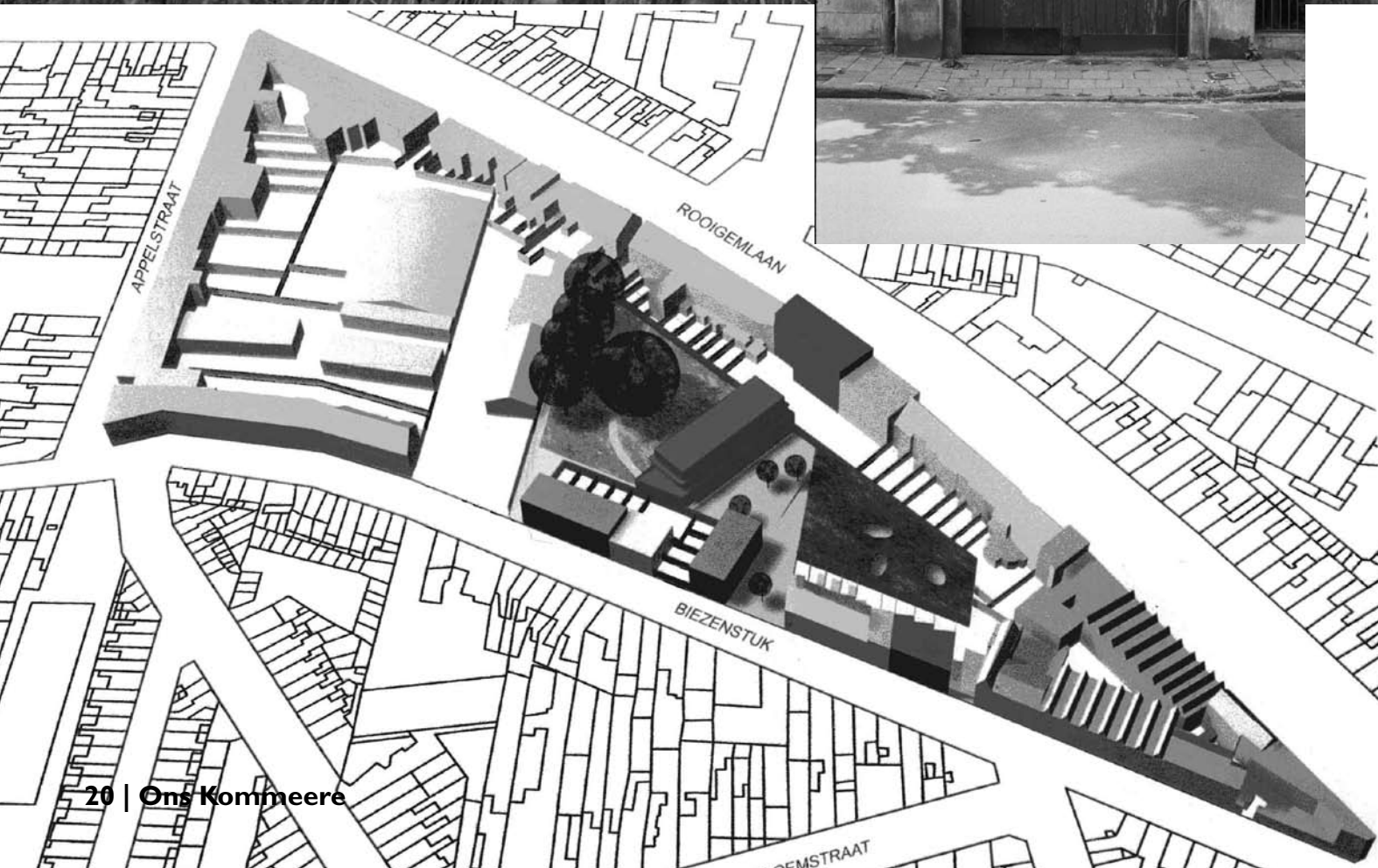
Foto's en samenstelling: Paul / archief

Op 13 juni 2009 stelde Astrid Arns haar dichtbundel 'Het punt met mij is' voor in Trafiek.

BIEZENSTUK

PIERKESPAK

SEGHERSPLEIN

FONTEINEPLEIN

ETSDRUKKEN VAN KINDERTEKENINGEN

TENTOONGESTELD IN DE BIBLIOTHEEK EN HET KOFFIEHUIS.

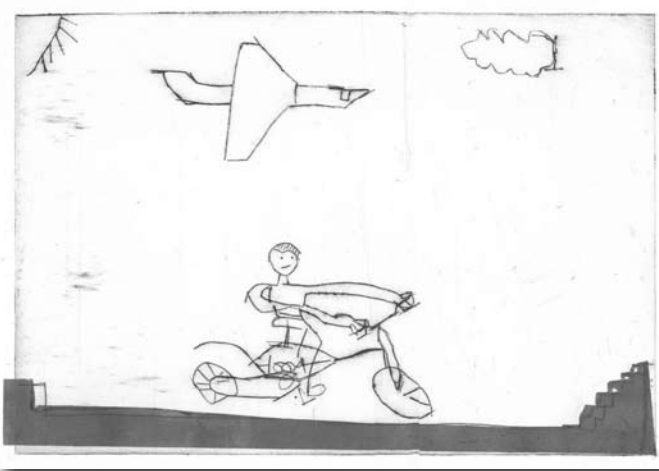
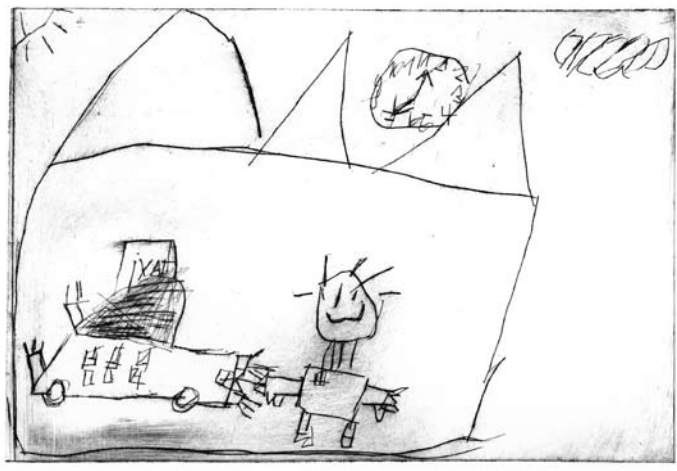
Het jonge volk van de Brugse Poort vereeuwigde haar toekomst-dromen in zinkafdrukken. En presenteert ze eind juni aan de hele buurt. 'Helaba! Let op met uw vuile vingers.'

De geur van fijne vernis, vodden door-drenkt met white-spirit, zinkvijsel op de grond, salpeterzuur die op uwen

hele tijd in de Kiekenstraat en ze zijn er gepasseerd. Die van de Acacia, die van 't Klimrek en de Piramide, die van de Boomhut. 't Jong volk van de Brugse Poort dus. Etsen komen maken. Hun tekeningen drukken op schoon papier. "Intaglio", met een moeilijk, maar zeer schoon woord. Verwonderd over de eigen zorg voor het eigen resultaat. Onder de kritische en bemoedigende

Zonder zuur en met zachte inkten die de kinderhanden ongeschonden laten. De geuren zijn weg. Maar voor de rest is er niet veel veranderd. De zorg is gebleven. De indrukken die nagelaten worden zijn permanent en de verwondering over het eigen kunnen dragen ze verder.

Het laatste half jaar vroeg Albert hen na te denken over hun toekomst. Hoe zagen zij zichzelf binnen zoveel jaar? Als hun Brugse Poort kleiner en hun wereld groter zal zijn. En of ze dit konden tekenen. En drukken. Op schoon papier. De resultaten zijn er

asem pakt en vette inkt die onder de nagels blijft zitten. Hoe hard je ook schrobt. De geïnkte plaat op de pers leggen, omzichtig een nat blad hand-geschept papier er boven op, het vilt zacht neerleggen en in een vloeiende beweging het wiel rondtrekken om alles door de stalen rollen te wringen. En dan... dan met ingehouden adem en een proper papiertje (vuile vingers, weet wel) het blad lostrekken van het zink. Een dag voor niks gewerkt? Of direct verrukt over het eigen resultaat? Mmm.. toch niet helemaal. Maar 't valt bij te werken. Nog een uurtje verder prutsen en dan weer volledig opnieuw... Tot het goed is. Zo heb ik het enkele jaren geleden geleerd van Albert. Etsen. Tekeningen maken op zink en drukken op schoon papier. Zoals ze het al 500 jaar doen. Dürer, Rembrandt, Goya, Picasso. Al-lemaal hingen ze met hun neus boven het bijtende zuur. Gezond? Niet echt, maar dat resultaat hé. Die fijne lijn in spiegelbeeld. Je eigen gekras vereeu-wigd. Zo voelt het.

Albert werkt voor Dienst Kunsten van de stad nu, en is ondertussen ver op pensioen. Maar nog niet helemaal. Dat weten de kinderen van de Brugse Poort. Zijn drukpers staat nu al een

blik van Albert; "Ja manneke, gij moogt zelf aan het wiel draaien. Licht uw blad schoon recht? Helaba, let op met uw vuile vingers. Zijde content? Anders kan je het hier nog wat bijwerken. En daar misschien. De volgende keer uw inkt beter afwrijven... Maar dat is er echt ene om uit te hangen zie."

De giftige producten zijn gebannen. Het kan nu op een propere manier. Ecologie en duurzaamheid, niet waar?

ondertussen en de met respect inge-lijste kindergedachten zijn de laatste twee weken van het schooljaar te be-wonderen in het koffiehuis en in de bibliotheek. Vanaf 19 juni. Vernissage om 16 uur. In Trafiek.

Stef
Foto: Sammy

AFSCHIED

't Is hier uw moeder, beste vriend,
En stop ermee, genoeg gegriend,
Mijn dagen waren uitgeteld
't Wordt tijd dat ge mijn kist bestelt.

Het geld is van de bank gehaald,
De leningen zijn afbetaald;
Uw laatste, schoonste, dikste pree
Zit in die doos op den teevee.

Met mijn "post-mortem"-telefoon
Bel ik nog gauw, mijn liefste zoon,
Maak u geen zorgen, 't is te laat,
Vergeet niet dat uw soep opstaat.

Nu, luister goed, doe wat ik zeg
En smijt die oude meubels weg
Ge hebt veel geld, koop nieuw gerief
En wees gelukkig met uw lief.

Mijn ziel waart hier nog altijd rond
Ik vlieg gewoon, raak gene grond,
Slechts na den dienst weet ik bescheid
Ik heb dus nog wel even tijd.

Verzorg de tafel na de mis
En maak dat iedereen er is.
Genoeg van alles: eten, drank
En zeg da'k alleman bedank.

Bescheid of ik, in grote boog,
Omlaag vlieg ofwel naar omhoog;
Bestel maar vlug een tweede mis:
Ge weet nooit waar dat goed voor is.

Oei, oei, mijn batterie is plat,
Wees braaf vandaag, drinkt'u nie zat.
Ik zag u graag, denk soms aan Ma
En nu ga'k zoeken naar uw Pa.

Fons (Ingezonden gedichten)

Zuinig,
in de liefde,
met de tijd,
zuinig met kruimels,
in mezelf,
nooit onstuimig,
zo ingetogen,
keurig en voorkomend
en nooit bevolgen;

zuinig met schuim,
in mijn haar en om mijn mond,
zuinig met woorden (natuurlijk)
en gedachten (nou ja),
ik schrijf zonder weerga,
soms lichtzinnig en vaak gewichtig
maar altijd zuinig, als in een gedicht.

Inan

advertentie

Frituur Bargie Noordstraat aan de Bargiebrug

Waar frieten bakken een ambacht is.

Eigen bereide gerechten:

Stoofvlees, balletjes, vol-au-vent en brochetten.
En onze beroemde huisgemaakte verse tartaar

Open: Van Maandag tot Vrijdag
Van 11u30 tot 14u00 en 17u00 tot 23u00
Op Zondag van 17u00 tot 22u30
Gesloten op Zaterdag

**Breng deze advertentie mee en kom
proeven een midden friet aan 1.00 €
(1 bon per klant)**

Geachte Schepen Balthazar,

Ik wil u nog eens hartelijk danken voor het gesprek dat we laatst hadden over de Brugse Poort.

U vertelde geduldig over de vertragingen en moeilijkheden die het project Zuurstof vindt. Sociale huisvesting is bijvoorbeeld een prioriteit voor het Gentse College van Burgemeester en Schepenen, maar is dat niet op Vlaams niveau. Bijgevolg gaat het daar (ik citeer) "ellendig traag" voor een stad met zoveel nood aan huizen, appartementen, studentenkoten en studio's. En zolang de sociale woningen niet gebouwd worden, is het zinloos om aan de parken te beginnen. Camions rijden het pas aangelegde groen weer kapot en het geïnvesteerde geld gaat verloren.

De vertraging is inderdaad een zeer spijtige zaak, zo zei u. "Het duurt té lang, dat vind ik ook." Maar ondertussen, zo begrijpt u zelf zeer goed, zijn de mensen het wachten moe. Sommigen zijn uit hun huis gezet en zien alles nog steeds braak liggen. U bevestigt: dit zijn persoonlijke drama's! En het ziet er ook niet uit. Vuil trekt vuil aan en iedereen profiteert volop van zoveel lege ruimte om te sluikstorten. Op het wijkdebat werd hierover veel geklaagd: teveel hondenpoep, teveel sluikstorten, te weinig grassprietten. U was er bij op 30 maart. U hoorde het ook.

Een beleid van meer tijdelijke maatregelen, kan soelaas bieden. Grote stadsvernieuwingsprojecten zoals Zuurstof lopen bijna altijd vertraging op. Dat is haast onvermijdelijk. Niettemin kan Stad Gent beter onmiddellijk de toekomstige parken omheinen om er geen parkeerplaats en modderpoel van te maken. En ook onmiddellijk veilige speeltuigen en voldoende vuilbakken plaatsen om het voorlopig alvast meer leefbaar te maken. U beaamde dat: het is een goed idee voor volgende stadsvernieuwingsprojecten.

Maar tot alles af is, wordt hier veel geklaagd over vies en vuil. Dat terwijl de Bevrijdingslaan in Gent één van de meest geveegde straten is. En kwetsbare gezinnen jaarlijks 30 gratis vuilniszakken kunnen krijgen. En Brugse Poort maar liefst 22 hondentoiletten telt: elke bewoner heeft één ter beschikking in een straal van 400 meter. Bovendien regelmatig gekuist. Er zijn Netheidcharters, er komt een Gemeenschapswacht die sluikstorters administratief zal beboeten, er werken 130 mensen bij Ivago die niets anders doen dan straten opruimen en Brugse Poort wordt op dat vlak royaal bediend.

Het is waar, de Stad doet veel inspanningen. Maar de mensen moeten zelf ook een beetje verantwoordelijkheid opnemen. Daarin heeft u volkomen gelijk. Al moet ik eerlijk toegeven dat ik mijn medebewoners ook niet altijd durf aanspreken als ze vuil op straat gooien...

Maar goed, dat gaat verbeteren. Met Zuurstof in de Brugse Poort wil Gent het sociaal weefsel versterken, zorgen voor aantrekkelijk en compacter wonen in de stadskern en een beetje verzuring tegengaan. Een zeer bewuste beleidskeuze, beklemtoonde u nog. Als dat allemaal gebeurd is - en u verzekerde dat het wordt afgerond eind 2010 - dan wordt dat sociaal weefsel hier zó sterk dat alle kinderen met blinkende ogen en gelukzalige glimlachjes samen in de parken spelen, de ouders eensgezind op de bankjes. En geen sluikstorters die dat nog durft bezoedelen!

Hiervoor wil ik u alvast bijzonder hartelijk danken.
(En ook: nogmaals dank voor het gesprek.)

Met de meeste hoogachting, Ellen.

P.S.: U beloofde me ook dat in het Fluweelpark een extra glijbaan zou komen. Veilig genoeg voor de allerkleinsten om er zelf op te klauteren. Ik houd u graag aan die belofte. Wij kijken ernaar uit!

Gent, Brugse Poort, woensdag 3 juni 2009

Foto: Esther

DURF, MOED EN DOORZETTINGSVERMOGEN

Een man komt uit de krantenwinkel. Pakje sigaretten gekocht. Plastic wikkeltje eraf. 't Zweeft zachtjes op de grond. Zal ik er iets van zeggen? Zou ik durven? Hij ziet er nogal gehaast en gejaagd uit. Straks scheldt hij me uit voor al wat niet mooi is. Eigenlijk heb ik zelf ook wat haast. Dus geen zin om een bagatel te maken over zo'n kleinigheid. Ik zeg er niets van.

Er zweven nog restjes ochtendlijke mist over de Groendreef als iemand een plastic zakje vastknoopt aan de leuning van het voetgangersbrugje naar de Elyzeese Velden. Zo'n flinterdun plastic zakje van bij de Turkse bakker bengelt straks vol huisvuil aan de brugleuning, scheurt misschien zelfs open door zoveel gewicht. Dan komen de lege fruitbakjes en kaaspotjes in het water terecht waar misschien net een moedereend haar kroost voorgaat. Zal ik daar iets van zeggen? Zou ik durven? Terwijl ik twijfel, loopt de sluikstorter alweer verder. Tenzij ik in hogere versnelling ga, haal ik hem nooit meer in. Laat ik er maar geen klopjacht van maken. Ik zeg er niets van.

Een vrouw opent schichtig haar deur, kijkt rond, rent snel met een buggy de straat over en dropt daar een kinderwagen. Vreemd tafereel. Tot ik zie dat één van de wieltjes ontbreekt. Een kapotte buggy, daar ben je inderdaad niet veel mee. Maar die zomaar achterlaten op straat is werkelijk overdreven! Er zijn toch voldoende ophaalrondes voor grof vuil? Dit kan echt niet door de beugel! Zal ik daar iets van zeggen? Zou ik durven? Het is een mooie dag met een milde zon en de vrouw heeft precies berouw. Alsof ze het zelf ook niet wil, maar niet anders kan. Ik moet met die burgerplicht ook niet overdrijven. Ik zeg er niets van.

In de smalle doorsteek van onze straat ligt regelmatig hondenpoep. Kinderen rolschaatsen, fietsen en auto-petten er gezwind doorheen. Nog geen vijftig meter verder staat een hondentoilet. Zal ik daar iets van zeggen? Zou ik durven? Als ik verschillende baasjes aanspreek, leggen ze me één voor één uit dat hun hond het niet meer haalt. "Hij is al zo oud. Ik sleur hem zo snel mogelijk naar het toilet, maar hij kan die spieren niet meer helemaal controleren." Nu probeer ik dus begrip te hebben voor demente honden. En ik zeg er niets meer van.

Een ietwat verhitte, bolronde man staat te plassen tegen de haag van mijn achtertuin. Zal ik er iets van zeggen? Zou ik durven? Hij heeft precies wat teveel op. Staat niet meer zo stevig. Mijn god, straks valt hij pardoes omver in onze haag. Gulp open. Misschien beter wachten tot zijn broek weer dicht is en daarna vragen elders te gaan. Oh god, straks steekt hij tegen mij een oeverloos, ellenlang dronkemansverhaal af en onthoudt hij niets van wat ik wil zeggen: Meneer, wilt u daar niet meer plassen alstublieft?! De haag is nog niet helemaal dicht gegroeid. Op ooghoogte van mijn dochter staat zijn rits open en hangt zijn...

Vooruit, ik doe het. Ik zeg er iets van.

Zijn reactie valt mee. En het werkt. De volgende dag staat hij te plassen tegen de zijgevel van de burens.

Zal ik daar iets van zeggen? Zou ik durven?

Ellen

KRIEBELT HET OM TE SCHRIJVEN?

Een verhaal, een toneelstuk, een reportage, een gedicht of een slogan, alles kan.

We lokken je graag naar de schrijfclub De Schuunschgreivers.

We zoeken daarvoor bewoners uit de Brugse Poort (en wijde omgeving).

Bel naar 09-237.04.07, mail naar dv@deviezegasten.org of loop via de Haspelstraat het Pierkespark in, naar Bij' De Vieze Gasten.

PATRICE DE MEYER EN KATRIEN BOONE VAN SAMENLEVINGSOPBOUW GENT

DRUGSSPUITEN EN PETANQUE-VELDJES

Samenlevingsopbouw Gent is een onafhankelijke organisatie die de buurtbewoners probeert te betrekken bij stadsprojecten als Zuurstof naar de Brugse Poort en Bruggen naar het Rabot. 'Wij concentreren ons op de mensen die het allermoeilijkst te bereiken zijn. Zij die zich niet laten horen op vergaderingen of buurtcomités', vertelt Patrice De Meyer. Zij werkte als maatschappelijk werkster van bij de start rond Zuurstof, sinds eind 2008 nam haar jonge collega Katrien Boone die taak van haar over.

Ons Kommeere: Wat is jullie taak in het project Zuurstof in de Brugse Poort?

Patrice: 'Wij willen de bewoners een luisterend oor bieden, en concentreren ons in de eerste plaats op kansengroepen. Met Zuurstof gebeurde er vanalles in de Brugse Poort. Volledige beluiken gingen tegen de grond. Mensen werden onteigend en moesten verhuizen, terwijl krakers in hun oude huizen trokken. Dan moet je meer doen dan plannetjes en grafiekjes maken.'

'De mensen lagen van heel andere dingen wakker dan bomen en pleintjes. Ze voelden zich niet veilig, waren bezorgd om drugsgebruik. In het Boerderijpark hingen 's avonds ongure typen rond, die zelfs een paar mensen hebben overvallen. Er lagen drugsspuitten. Niemand kwam er nog.' 'Met ontwerper Jo Behaeghe hebben we bekeken hoe we het park wat leuker konden maken. Er kwam een caféterras, kinderanimatie, en een petanquebaan. De

problemen met onveiligheid en drugs zijn verleden tijd.'

Patrice De Meyer:
'De mensen lagen van heel andere dingen wakker dan bomen en pleintjes. Ze voelden zich niet veilig'

Katrien: Nu zijn er weer andere klachten. De voetbalkooi in het park maakt veel lawaai door een constructiefout. Die kooi stond er zodat de ballen niet in de tuinen van de bewoners zouden vliegen, maar door het lawaai hebben ze nu nog meer last. De aannemer moet dat komen aanpassen door rubberen dempers te plaatsen. En er komt nog verlichting. Nu zitten er vooral jongeren in het park, we proberen er ook ouderen te krijgen. Normaal zou er een terras komen van café Billiard, samen met de petanque zou dat ook andere mensen naar het park lokken. Het terras ligt er, de cafébaas moet er enkel nog tafeltjes en stoelen op zetten. Maar hij zag dat uiteindelijk toch niet zitten.

Welke problemen zien jullie in de Brugse Poort?

Patrice: 'Sommige mensen verloren hun huis door onteigeningen, en kregen een sociale woning toegewezen. Niet altijd leuk, maar daar kan je soms niet omheen. Anderen verloren hun huis omdat de huur verhoogde of de huisbaas het verkocht. Want de herwaardering van de wijk beïnvloedt de huizenmarkt. En dan denken veel

eigenaars: "Dat huis ligt hier nu vlakbij een park, waarom zou ik geen 500 euro huur vragen in plaats van 250? Of misschien moet ik het nu wel verkopen?"

"Het is minder spectaculair dan je huis verliezen door een onteigening, maar Samenlevingsopbouw hamert erop dat we ook moeten zorgen voor die mensen. Ook zij zouden volgens ons een sociale woning moeten krijgen. Nu verhuizen ze vaak naar de Bloemekeswijk. Tot daar een stadsvernieuwingsproject komt en ze naar Wondelgem verhuizen. Saneringsnomaden noemen wij dat. Zo verleg je het probleem in plaats van het op te lossen. Je moet mensen proberen helpen in plaats van ze buiten te bonjouren.

Het allerzwakst staan de mensen zonder wettig verblijf. Zij kunnen nergens aankloppen voor een uitkering of sociale woning. Het is moeilijk om te zeggen hoeveel het er zijn. Maar het zijn er veel. Je ziet ze vaak rondlopen in Brugse Poort.

Heeft het stadsbestuur oren naar jullie opmerkingen?

Patrice: 'Je merkt dat er veel goede wil is, maar voor hen is het een stadsproject, terwijl het voor ons om mensen gaat. Als wij zeggen dat er ook mensen weg gaan door Zuurstof noemen zij dat sociale verschuiving in plaats van sociale verdringing. 'Ze vinden het normaal dat mensen komen en gaan. Onze agenda en die van Stad Gent lopen op dat punt uit elkaar. Het Stad wil graag hogere inkomens lokken. Omdat die meer belastingen betalen en meer uitgeven. En omdat ze denken dat die properder zijn, minder lawaai maken, vlotter contact leggen. Daar ben ik nog niet zo zeker van, en die anderen zijn er in elk geval ook.'

Wat doen jullie voor hen?

Patrice: 'Vorig jaar hebben we Zomer in de parken georganiseerd. Er waren gratis pannenkoeken en koffie voor iedereen die rond het park woont. Ondertussen hadden wij alle tijd om met iedereen te praten. Daaruit bleek dat allochtone vrouwen het niet gemakkelijk hadden. Ze staan er vaak alleen voor bij de opvoeding van de kinderen - want de man gaat werken en moet zich verder niet - en vinden moeilijk toegang tot maatschappelijke voorzieningen. Hoe moet ik een boek uitleenen in de bibliotheek? Waar kan ik een sociale woning aanvragen? Waar moet ik naartoe als ik ziek ben?'

Katrien: 'Voor de allochtone vrouwen hebben we Babelut opgericht. We begeleiden er Iraakse, Sloveense, Turkse en Marokkaanse vrouwen. Met Bruggen naar

de wereld leren we hen praktisch Nederlands. Welke woorden heb je nodig als je bij bepaalde diensten langsgaat, of gaat solliciteren?

'Een ander project is het Huisnummerproject voor de Madeliefjesstraat bij Boerderijpark. We brengen er de bewoners samen rond een project van een kunstenaars uit de buurt, Veerle Vanhuffelen. Zij heeft samen met de bewoners keramieken huisnummers gemaakt. In de zomervakantie gaan we die feestelijk inhuldigen. Ze wouden al lang een straatfeest geven, hiermee hebben ze een goede gelegenheid. (lacht)

Jullie lijken voor ieder probleem een feest te organiseren.

Katrien: 'De kracht van de Brugse Poort is dat er veel activiteiten zijn waar mensen elkaar kunnen ontmoeten. Dat is ook de bedoeling van die feesten.'

Patrice: 'Onlangs waren er de Kokerparkfeesten. De ontwerper stond er zijn plannen te expliciteren, er was kinderanimatie. Zo breng je een divers publiek samen, want allochtonen en Belgen hebben kinderen. Groepjes van jonge gasten en Turkse muzikanten traden afwisselend op. Op de barbecue lag hallalvlees. Dat zijn kleine dingen, je proeft het verschil niet, maar je neemt wel een drempel weg. Zo is iedereen welkom.'

Zijn jullie uiteindelijk positief over Zuurstof voor de Brugse Poort?

Patrice: 'Zeker. Hoewel er nog pijnpunten zijn blijft het knap dat de stad via ons kansengroepen aandacht geeft. Je ziet nu dat er bij nieuwe projecten, zoals in Ledeberg, lessen getrokken worden uit Zuurstof.

'Neem bijvoorbeeld de onteigeningen. Er komt een schatter van Stad Gent je huis bekijken. Daarna onderhandelde de stad voort met de eigenaar zonder dat die wist welke prijs de schatter op het huis had geplakt. Slechte onderhandelaars konden daardoor soms slechts 70.000 euro krijgen, terwijl de schatter 100.000 had gezegd. Oude mensen hebben dat huisje vroeger gekocht voor honderdduizend frank (2500 euro), dus als het stad nu 50.000 euro gaf waren ze daar blij mee. Terwijl ze misschien 75.000 hadden kunnen krijgen. Nu mogen mensen in het Rabot wel het schattingsverslag inkijken. Zo heb je iets in handen.

'Een sociale mix is plezant. Je krijgt jonge mensen die hun huisje opknappen en feesten organiseren. Maar je moet opletten dat er niemand uit de boot valt.'

Simon
Foto: Els

Op een zondag, het was zonnig en warm weer. Dan is het wandeldag voor ons twee, mijn Mieke en ik. Dan gaan we op stap in de Vlaamse natuur. We hadden het spontane idee om misschien een keer naar het noorden van ons land te trekken. Naar Assenede. Bij de polders. 't Is daar ook eigenlijk wel een schoon landschap. Ge kunt daar veel wandelen in dat vlakke land.

Bij de kreken aldaar scheen de zon alsook. "'t Is hier toch echt wel mooi" zei mijn Mieke, "Met al die hoge bomen langs de dijken die de wind opvangen en dat stille water hier naast ons en al die vogels en de kikkers die we horen. 't Is toch wijs om hier ne keer te zijn." We keken naar dat schone landschap van onze Vlaamse polders. Zegt ze dan mijn Mieke: "Ik denk toch wel echt dat het hier gezonder leven is dan op onze Brugsepoort in Gent aldaar."

Toen kwamen we op ons wandeling bij de boerderij waar Rickie woont. "Wat denkt ge d'er van mijn Mieke? Nu we hier toch zijn in de polders van Assenede, zouden we eens een keer ne goede dag zeggen tegen Rickie?" We belden aan en Rickie was thuis. "Hallo, hallo" zegt hij, "Blij jullie nog eens te zien! Hoe is het daar nog op de Brugsepoort in Gent?"

Ge moet weten, Rickie hield in die tijd geiten en kippen op zijn erf in Assenede, maar eigenlijk had hij ook een vaste job in Gent. En omdat hij nogal milieubewust

ZUURSTOF

was had hij een bromfiets gekocht in plaats van een auto om naar zijn werk te gaan. Het openbaar vervoer van Assenede naar Gent was namelijk nogal omslachtig. Dus reed hij elke dag met zijn brommer naar Gent om te gaan werken.

Maar Rickie had een probleem. Hij kon soms zo diep ademen als hij sprak en dan begon hij ook nog te piepen en te hoesten. De dokter had gezegd dat hij astma had, maar in de kliniek was de diagnose duidelijk: "COPD". Iets waar we nog nooit van gehoord hadden. Een afkorting uit het Engels, Chronic Obstructive Pulmonary Disease, vrij vertaald in het Nederlands, Chronische Bronchitis. "Als ge dat hebt is de lucht weg voor de rest van uw leven", had die dokter van de kliniek gezegd.

Ik tegen Rickie: "'t Is nie waar jongen! Hoe hebde gij dat opgedaan, die ziekte aan uw longen?" Zei Rickie tegen mij, "Foxx jongene, als ge een boerderij hebt hier in Assenede in de polders, niet zo ver van het kanaal Gent-Terneuzen, met al die fabrieken die daar staan, en ook met al dat fijn stof van die auto's die daar rijden, en als de wind niet goed zit, dan heb je prijs. Ge moogt er zeker van zijn Foxx! Ik ben natuurlijk direct gestopt met roken als ik dat hoorde in de kliniek. En 'k moet u nu toch wel zeggen, het doet mij goed zonder die sigaretten"

Rickie had van zijn dokter ook een puffer gekregen. Dat is zo'n klein plastieken ding dat je moet aandraaien en in je mond steken om dan heel diep te inhaleren. Voor hem de verlossing als hij geen zuurstof meer voelde in zijn longen.

Dus zo ging Rickie verder door het leven. Al puffend. Maar hij heeft nu toch een nieuw tempo gevonden. Hij rijdt wel nog steeds met zijn bromfiets van Assenede naar Gent. Zijn Fiets staat op stal. Maar hij is zich momenteel rustig aan het voorbereiden voor de volgende marathon in Brussel. Op zijn eigen tempo. Naar het schijnt moet dat zeker lukken.

Koen
Foto: archief

SNUL OF GENIE

‘Van teen komt tander zoals ze zeggen, en zie ’t is nog waar ook’

Want ene Meurs A.M., uit Amsterdam, leest in een vorige Ons Kommeere over L.P Boon in de Brugse Poort. Boonfan zijnde vat hij de koe bij de horens, ’t is te zeggen, neemt hij Josken, schoonzus van Louis, onder de arm en trekt er in september 2008 mee naar onze wijk om er haar verhaal te vertellen: “... *Het is precies of ge dood geweest bent en ge gaat op verkenning waar dat ge gewoond hebt en alles is veranderd...*”

Vervolgens schrijft hij er onder de titel “De familie Boon in Gent” het nr. 54 van HetWerk, een ‘literair kladschrift’, mee vol. Vol met herinneringen en foto’s over de tijd dat de familie Boon, na het veel te vroege overlijden van dochter Jeanneke, vanaf eind 1950 in De Brugse Poort woonde en werkte. Ook Louis werkte in de wasserij van zijn ouders, ‘Wasserij De Kabouter’, P.V.B.A., Acaciastraat 26, tel 355.01, terwijl ze woon-den in Kastanjestraat 9. Nu ja, werken: “... *maar wat kon Louis anders doen dan op dat bureau gaan zitten en de mensen hun was afwegen en opschrijven hoeveel kilo het was? En als hij een keer niet kwam, omdat zijn vrouw, ook een Jeanneke, ziek was, kreeg hij toch zijn pree.*”

Maar schrijven deed Louis wel in die periode met o.a. meesterwerken als “Kleine Eva uit de Kromme Bijlstraat” en “Zomer-te Ter-Muren”. Hij schrijft als gek en levert meer dan 10 bijdragen aan verschillende bladen per week. Niemand kan Boon tussen 1948 en 1954 op literair gebied iets maken. Het stuk dat Boon schreef voor Minne (zie vorige Kommeere) is trouwens een compilatie van twee stukjes gepubliceerd in Zomer te Ter-Muren onder de titel “Grauwe Bloemenstraten” en “Een ceder van plastic”. Veelzeggende titels en lang heeft het verblijf in de Brugse Poort dus niet geduurd. In 1953 was heel de familie terug naar Aalst verhuisd. Ook Josken was niet al te enthousiast: “... *ik woonde daar niet graag in die buurt in Gent, bij de Brugse Poort, een heel triestige buurt; ik heb er geweend.*” Toch nemen we Joske Boon-Vermoesen bij deze op als lid van het Snul of Genie genootschap. Welkom Joske.

En ja, de tijden zijn veranderd. De wasserij is weg, nummer 9 is aan de buitenkant vernieuwd, de Brugse Poort is al een heel pak minder grauw en triestig en op de vraag die Louis zich stelde bij de dood van mijn zuster “*en ik, mijn dode zuster Jeanneke, ... hoelang zal ik, hoelang zal het deze ten dode opgeschreven wereld nog kunnen houden?*” weten we ondertussen een deel van het antwoord.

Mark

open
wo, do, vr, za & zo
11u tot 21u
(ma & di gesloten)

W z v trefiek drink

Is in de eerste plaats een *koffie- en theehuis*. Koffie en thee zijn in alle culturen de lijm voor een ontmoeting tussen vreemden, vrienden, andersdenkenden en andersdoeners. Los van koffie en thee kunnen kleine en grote hangers gestild worden met een vegetarischepasta; rood of groen. Of met een soepke, ons kleurenpalet is eindeloos.

Heeft een kleine gratis *vergader ruimte* (max. 12 mensen) en een *grote huurtzaal* (max. 45 mensen), te gebruiken tegen vrijwillige bijdrage; met de mogelijkheid om dingen te doen, gewoon, zomaar, omdat ze plezierig zijn.

Is een plek waar je een *waaijer aan tijdschriften en kranten* kan inkijken. De plaatselijke bibliotheek stelt ons een selectie *boeken* ter beschikking en we zijn *internet* toegankelijk.

Is een antenne van de *Brugse Poort*, een volkswijk die vooral volk moet blijven denken we zo.

Is een kweekvijver voor iedereen die een beetje kritisch in 't leven staat en zich wil voeden met de energie van *creatief sociaal engagement*, in al zijn facetten.

Is een plaats van *gastvrijheid*, ontmoeting, uitwisseling, solidariteit en een toegangspoort tot cultuur - die van jou of die van iemand anders.

Trafiek realiseert dit alles onder het dak van een grotendeels *ecologisch* verbouwde voormalige *directeurswoning*, hier in uw *eigenste* Pierkespark

En bij mooi weer wordt de *buitenlucht* uw *binnenlucht*; hier waait altijd een frisse wind.

Dit project wordt financieel mee mogelijk gemaakt door EFRO, Netwerk Renteurij en vrienden.

warm

bio	koffie espresso klein	1.60
bio	koffie espresso	1.60
	koffie decafeïne	1.60
bio	granenkoffie	1.60
bio	koffie verkeerd	1.80
	(1/2 koffie, 1/2 gestoomde melk)	
bio	cappuccino	1.80
	(1/3 espresso, 1/3 gestoomde melk, 1/3 melkschuim)	
	warme chocomelk	1.80
	(wereldwinkel)	
	chococcino	1.80
	(2/3 warme chocomelk, 1/3 melkschuim)	
bio	+ slagroom	0.30
bio	koffiekan (filterkoffie, 1 liter)	6.00
bio	thee yogi	1.60
	klassiek - himalaya - choco - licorice	
	gember citroen - bright mood - heartwarming	
bio	thee piramide	1.60
	sterrenmix - kamille - lindebloesem - rozenbottel	
	zoethout - groene thee - rooibos - earl grey zwarte	
	thee - pepermint - spicy rooibos	

bestellen
aan de
toeg. g.b.

eet

bio	pannenkoeken	2.50
	boter - bruine suiker - honing - stroop - confituur	
bio	'tas' verse soep	2.00
bio	verse soep met brood en boter	3.00
	zie suggestiebord	
bio	pasta rood (tomaten-groentensaus)	
	pasta groen (groene pesto)	
bio	pasta speciale saus	
	(af en toe, zie suggestiebord)	
	klein (300 g)	3.00
	middel (600 g)	6.00
	groot (900 g)	9.00

alles is
vegetarisch

Koud

	kraantjeswater	0.00
	spuitwater	1.60
bio	appelsap (de drie wilgen)	1.60
bio	appel peren sap (de drie wilgen)	1.60
bio	appel kersen sap (de drie wilgen)	1.80
	worldshake (wereldwinkel)	1.60
bio	aardbei limonade	1.60
bio	zwarte bes limonade	1.60
bio	vlierbloesem limonade	1.60
bio	ice tea (blikje 33 cl, wereldwinkel)	2.00
bio	melk	1.60
	chocomelk (wereldwinkel)	1.80
	milkshake (klein)	2.00

Knabbel

bio	stuk verse cake	1.00 per cm
bio	yuca chips (85g)	1.50
	zout - paprika - taco	
bio	chocolade (50g)	1.00
	melk - noten - praline - fondant	
bio	pinda's zout (200g)	2.00

De prinses

Toen hij als knaap beladen met zijn dromen Ging varen ontdekte hij een foto van de prinses. Hij werd onmiddellijk verliefd op haar. Hij was dertien jaar oud. Op een dag las hij in de krant over Aardbevingen en overstromingen in Amerika En elders. En 's anderdaags verscheen hem een Engel die sprak: “Eerst zult gij de prinses Zien en dan zult gij sterven.” 3 dagen en 3 nachten lang lag de jongen te Roepen en te wenen; “En toch zal ik moeten sterven, maar Ik wil niet sterven.” En op de morgen van de vierde dag Kwam de engel terug en hij sprak tot De jongen; “Het besluit van de heer Staat vast. Er kan niets meer aan veranderd Worden. Gij zult voor de prinses sterven. Maar na uw dood zult gij de witte Heuvel zien. En op de witte heuvel staat het Witte altaar. En rond de heuvel ligt het Land. En gij zult het land bezitten. Troost u dus met die gedachte.” “En de prinses”, vroeg de jongen, “Zal zij de Witte heuvel en het witte altaar zien?” En de engel sprak opnieuw: “Het komt u niet toe de toekomst Van de prinses te kennen Maar nu uw dood zult gij u over De prinses geen zorgen meer Moeten maken.” Hoe verlangde de jongen toch de prinses te Zien! Maar zou hij in een vlag van Oververliefdheid zijn kleren voor de prinses niet Uitrukken? Maar hij wist heel goed welk Lot hem dan te wachten stond. De politie zou zich op de jongen werpen. De sadisten zouden op de jongen slaan Tot het bloed van de jongen zijn Gezicht zou vloeien. Maar hoe Verrukkelijk zou het zijn pijn te lijden Voor de prinses. Gedurende de laatste dagen van zijn leven Stond de jongen elke morgen om half vijf Op. Hij dronk liters koffie. Hij wist Dat zijn einde nabij was. Op een zonnige zaterdagochtend Kondigden de huilende sirenes van de Bereden politie (zwaantjes, motto) de komst van de Prinses aan. Onmiddellijk wierp de Jongen zich plat op de aarde neer. Hij Durfde niet eens naar de prinses kijken. Zo mooi was zij: “En de prinses zag De jongen liggen en zij trad op hem toe En zij sprak zijn vonnis uit. Dat vonnis Was zo onmenselijk hard. De prinses Had zeker geen medelijden met de jongen. En toen de prinses gedaan had met Spreken, bleef de jongen liggen. Onbeweeglijk. Plat op de aarde. Hij vertoonde Geen enkel teken van leven meer. Toen ging De wereld voorbij. Toen hij als knaap beladen met Zijn dromen ging varen, ontdekte hij Een foto van de prinses: Hij werd onmiddellijk verliefd op haar. Hij was dertien jaar oud.

Guido

Het licht

De aarde heeft haar baan rond de zon voltooid. De tijd heeft zijn werk gedaan. De klok heeft niet gefaald. 365 dagen en 365 nachten zijn voorbij. Reeds als kind droomde ik van het licht. En ik verlangde naar dat licht. Ik wist dat het eens zou komen, maar ik wist niet wanneer. Vandaag precies een jaar geleden heb ik voor de eerste keer het licht gezien. Was het werkelijkheid of een droom, verbeelding of een visioen? Het was werkelijkheid. Ik weet niet goed hoe gelukkig ik toen was. En het licht kwam terug. En telkens opnieuw verlangde ik naar dat licht. Ik telde de dagen af tot ik het licht opnieuw zou zien. Het licht was mijn levenskracht, de reden van mijn bestaan, de bron van mijn geluk. Ik kende het licht al goed. Maar in het prille begin van de lende, op één van de eerste lenteavonden moest ik afscheid nemen van het licht. Het zou blijven schijnen, maar aan mij kon het zijn licht niet meer geven. En toen ik zag hoe het licht zich van mij verwijderde, keek ik om. En ik zag een lange rij mensen die nu op hun beurt van het licht zouden genieten en ik werd dronken van droefheid. Gij allen die dit gedicht leest of ernaar luistert, weet dan dat het licht echt bestaat en dat het mij echt gelukkig gemaakt heeft.

Guido

Handelaars en zelfstandigen

van de Brugse Poort, wenst u ook te adverteren en ons tijdschrift te steunen? Neem dan contact met ons op. De plaats is beperkt.

Tarieven:
20 € voor 1/8ste pagina
60 € voor 1/2 pagina
90 € voor een volle pagina.

Geïnteresseerd? Geef een sein.
☎ 09 237 04 07
Bij' De Vieze Gasten

Maak een originele slogan waarin tenminste 5 woorden uit de prijslijst vervat zitten, bezorg deze slogan aan Trafiek en win een gratis kopje koffie of thee...

TONGENTAAL

9251
2012
33
1979
30
30
1800

Wij dachten: sommige mensen hebben het nogal voor cijfer-
tjes, laten wij hen eens matsen. Want, we moeten daar eerlijk
in zijn: zelf behoren wij niet tot die groep. Puberend onze weg
zoekend door de jaren '90 vonden wij zaki altijd sympathieker
om zijn letters dan om zijn cijfers. Edoch - menslief, we gin-
gen hier schrijven "kleine meisjes worden groot" maar dat zou
een flagrante leugen geweest zijn en wij doen dat niet graag,
zo openlijk en bloot liegen (in den duik, à la bonheur!); daarna
dachten we aan 'kleine meisjes worden volwassen' maar ook
hier: mispoes!, om maar te zeggen dat wij er genoegzaam om
bekend staan al eens iemand ter wille te zijn, óók de autisten en
boekhouders onder ons.
(tussen haakjes: voorgaande zinsconstructie is grammaticaal wel
incorrect maar stijlsgevijs volledig gerechtvaardigd, zo herinne-
ren wij ons van onze klassieke opleiding. de Grieken noemden
dat een anakoloet: een afgebroken zinsconstructie.)

was vooral de hamvraag. nu, wij laten u niet langer in spanning:
de wereld zal niét vergaan in dat jaar. de Maya's (en persoonlijk
ben ik geneigd hen te geloven na wat ik van die rukkers gezien
heb in het mooie mechiko; straf!) zegden dat er een "kosmische
verandering" zal optreden in dat jaar, waardoor er een nieuw
bewustzijn over de mensheid zal komen. The world as we know
it: gedaan ermee. schluss. over and out. finito. fini. terminado! En
mocht gij het u afvragen (wat wij eigenlijk wel van u verwachten,
daar gij onze vriend zijt): ja, dat zal ten goede zijn.

33: nu afgezien daarvan staat er nog iets anders, nóg groter, te
gebeuren in **2012**. In dat gezegende jaar worden wij namelijk **33**.
en daarmee zijn wij tot de volta van ons betoog gekomen.

33... wat zegt die leeftijd u? Jawel: Jezus! Verstaat ge't nu? Wij
worden **33 (!)**, de leeftijd waarop Jezus stierf én herrees, in **2012**
(!), uitgerekend het jaar waarin de wereld algeheel en onom-
keerbaar tot een nieuw bewustzijn zal komen...

wij hebben het altijd al geweten: wij zijn de nieuwe Messias! de
nieuwe jeza!
halleluja! hosanna in den hoge!

Als gij nu een beetje logisch en deductief nadenkt (wat wij óók
van u verwachten) komt gij tot de conclusie dat ik geboren ben
in het waarschijnlijk al even gezegende jaar **1979**. alweer vol-
gens de wetten der deductie kunt gij daarmee berekenen dat
wij vandejaar, **30** worden. stil maar, wij beseffen het, gij zijt daar
niet goed van. alsof dat nog niet volstaat, worden wij die **30** op
zaterdag **30** mei.

Nu, tenzij gij rainman zijt, gaan wij ervan uit dat gij het verband
tussen bovenstaande cijfertjes niet bevroed. alweer in onze on-
eindige toeschietelijkheid zullen wij u daar eventjes bij helpen.

9251: het aantal kilometers dat wij onlangs aflegden tussen
mechiko city en Brussel om terug te keren met een culturele
bagage waarvan wij het gewicht zelfs niet in onze cijferreeks
hebben opgenomen wegens overdreven groot (in de weten-
schappelijke wereld hebben ze daar, logisch en praktisch als ze
zijn, een eenvoudig symbool voor uitgevonden, een lemniscaat
ofte - de ietwat prozaïscher naam - liggende acht:)

2012: wij legden dat aantal kilometers af (in dubbelvoud dan nog,
want wij kwamen speciaal terug om onze kennis met u te delen;
ah ja, was het daar niet van geweest, wij waren gebleven, in dat
land van liefde en van zon) om uit te zoeken wat er in godsnaam
aan de hand was met 2012. Ging de wereld nu vergaan of niet?,

Nu vragen wij u: al die betekenisvolle getallen, dat kan toch geen
toeval meer zijn? Zo'n pracht van een datum, geschenk van het
lot, dat kunnen wij toch niet naast ons neerleggen? **30**, op **30**
mei, op een zaterdag bovendien... in het pinksterweekend! Het
is te veel...

"Plotseling kwam er uit de hemel een geluid dat leek op een
enorme windvlaag en het vulde het hele huis, waar zij zaten.
Op hun hoofden vertoonden zich tongen als van vuur, die zich
verdeelden, en het zette zich op ieder van hen. Zij werden allen
vervuld met de Heilige Geest en begonnen in vreemde talen te
spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken."

Tongentaal, beste. Tong-en-taal! Windvlagen, vuur en vreemde
talen.

Ziet gij nu wel dat het allemaal geen toeval meer kan zijn?

Inke

Zoek de zeven verschillen

Foto: Paul

MIJN NAAM IS MONDAY, **MONDAY UGBO**

Een nieuwe burger in de stad Gent, wonende op onze Brugse Poort, werd hij in Nigeria tot Monday gedoopt. Een gesprek met de chauffeur van de Kringloopwinkel in de Brugse Poort.

Ons Kommeere: Je bent Nigeriaans burger. Vertel ons eens iets over je vroegere leven in Nigeria.

‘Mijn naam is Monday Ugbo ik ben één van de vele kinderen van mijn ouders. In feite ben ik nummer 51 en heb ik alles te samen 50 zusters en broers. Er waren heel wat opeenvolgende relaties en het was een normale zaak. De stad waar ik geboren ben noemt Benin City en ligt in zuidelijk Nigeria, een stad met meer dan een miljoen inwoners. Een stad die ooit welvarend werd door de slavenhandel, en later door de export van palmolie.’

Iedere immigrant heeft zo zijn eigen verhaal.

‘Ik vond mijzelf een goede student die het bracht tot een mooie job in het bankwezen. Maar ik was ook politiek

geëngageerd en sloot mij aan bij een

‘België was niet mijn echte keuze, en het was gewoon het lot dat mij hier uiteindelijk bracht’

oppositiepartij. Ik was raadgever bij de verkiezingen. Een verkeerde keuze wellicht, want in mijn land wordt de oppositie dan gewoon uitgeschakeld en op een zijspoor gezet. En verloor ik mijn job. Het heeft niets te zien met armoede, want Nigeria is niet arm, het is gewoon een politiek spel.’

‘Ik ben een politiek vluchteling in de ware zin. Ik vluchtte om te overleven. Dan zag ik een kans om het richting Denemarken te proberen, maar dat lukte niet, en ik strandde op de luchthaven van Zaventem.’

Wat trok je aan in dit kleine land? ‘België was niet mijn echte keuze, en het was gewoon het lot dat mij hier uiteindelijk bracht. Op de luchthaven in de transit-afdeling ontmoette ik dan iemand die mij kennis liet maken met Gent. Als zovelen kwam ik in het Klein Kasteeltje terecht. Ik wilde het echter zoeken in Engeland. En dat doel werd mij voor een tijdje fataal.

‘Op de zwarte markt geraakte ik aan een vals paspoort, maar werd betrapt. Zo slecht was het ook alweer niet, want ik kreeg voor een tijdje kost en inwonen en dat was al heel veel. Tenminste wanneer ik het vergelijk met de tijd dat ik rondzwierf, en in stations sliep. Maar goed, tweeduizend euro later kon ik verder met mijn leven, en ik ben niet beschaamd.’

Hoelang ben je nu hier?

‘Het was 1993 toen ik hier kwam, na een tweetal maanden in Brussel te zijn geweest. In 1994 probeerde ik naar Engeland te geraken met fatale gevolgen. Maar, wat kon ik verliezen?

Er was niets te verliezen! Vanaf 1998 had ik een relatie met iemand gedurende een drietal jaar, maar dat werkte niet door het verschil in cultuur. In 2002 huwde ik met Rachel, Spaanse, maar ook Nigeriaanse. Intussen hebben wij vier kinderen en hebben wij de Brugse Poort gekozen als onze woonplaats.’

Vertel eens over je eerste ervaringen met Gent.

‘In het begin was er niets. Van helemaal niets kreeg ik dan uiteindelijk een appartement in de Overpoortstraat en later in de buurt van het UZ, met iets meer dan niets... want ik had geen werk. En dat was wat ik nodig had, niets meer en niets minder. Gewoon een toekomst.’

Je werkt nu voor Kringloopwinkel Brugse Poort. Hoe ben je hier dan gekomen?

‘Ik had een aantal jobs, maar voornamelijk interimwerk, zoals bij Volvo bij Samsonite. Dan werd ik een ‘Artikel 60’ bij het OCMW en vond zo een tijdelijke job, die uiteindelijk in een echte job werd omgezet, en nu ben ik chauffeur bij de Kringloopwinkel.’

Wat zijn de hobby's in je leven? ‘Er zijn een paar hobby's die ik graag beoefen. Ik hou van voetbal en ik speelde het ook in een degelijke ploeg in Nigeria. Toen was het 1988-'89. En een echte hobby is spelen met muziek! Niet dat ik een instrument bespeel, maar ik breng wel muziek als DJ. Wat vrije momenten betreft kies ik de ene week voor een bezoek aan de Blaarmeersen met de familie, en een volgend weekend voor de Ossemeersen.’

Krijg je al eens commentaar op het feit dat je immigrant bent?

‘Natuurlijk, maar ik heb een heel positieve ingesteldheid. Het deert mij niet wanneer er iets minder fraais wordt gezegd. Dan tracht ik niet te luisteren. En ik geloof zeer zeker dat ik de juiste keuze heb gemaakt.’

Erik
Foto: Paul

FREDDY ZEGT:

DE VUILBAK VAN ONS KOMMEERKE

ZIN EN ONZIN, GEVLEUGELDE WOORDEN, BESCHETEN COMMISSIES EN RODDELS .

VuilZak K8

De vuilzakken zijn van uitzicht veranderd. Geen vaal grijs meer in de Gentse straten, maar fleurig en zomers geel. Afval buiten zetten, afval ophalen en zelfs afval zien staan wordt een vrolijke bedoening. Iets om naar uit te kijken.

We amuseren ons te pletter tegenwoordig!

Gouden Raed van de Zusjes Tijsebaert ...

Veel gouden raad van de zusjes deze keer.

Zus 1, al chaotischer dan Zus 2, stelde het zo in haar mail:

“Aangezien vrouwendag vind ik migraine goede ziekte want bij aanval ziet ge de afwas en sokken niet meer vandaar wel lichtflitsen sterretjes, migraine, ziekte van hoofd (niet meer nadenken) naar maag maar (stoppen met eten) en na een paar uur echte cola, kleine slokjes; op voorhand niet te voorzien, achteraf stress vermijden en slapen, bij gewone beginnende: veel water drinken dus gaan dansen is water voor tijdens en na, en dan de raad van Kat, de triggers: voeding kaas, wijn enz ... de raad van Mie: een goed leven zonder stress (of medicatie).”

Duidelijk niet? Hier kan de Kommeere weinig aan toevoegen. Veel info over migraine, wat de oorzaken zijn en hoe je het eventueel kan vermijden, valt te lezen op:

http://www.gezondheid.be/index.cfm?fuseaction=art&art_id=79

En een weetje van Zus 2, nog even tussendoor, ivm het verzachten van rugpijn: ‘Avondlijk drinken van 1 tot 1,5 liter vocht (géén alcohol, sorry tooghangers) om de ‘kussentjes’ tussen de ruggenwervels vol vocht te laten zuigen gedurende de nacht (plat liggend) om ‘s anderendaags reserve te hebben en dus minder rugpijn!’

Prangende vragen ...

Intussen al streepkes getrokken? Intussen al eens gelet op de ettelijke ‘ik heb zo iets van’ die er al tegen uw trommelvlies zijn gekletterd sinds de laatste Kommeere? Neen? Ja? Toch? Dat is goed, dat is zelfs zéér goed.

En? Overtuigd? Gaat ge der nu eindelijk iets aan doen? Aan de mishandeling van uw trommelvliezen, tiens. Awel? Niet de moeite waard? Ge zijt content met de taalarmoede die uw medemens verspreidt lijkt een ziekte en uitspuwt in uw aangezicht? We hadden het kunnen weten, we hadden het kunnen weten ...

Van horen zeggen!

• Adel de Koning heeft iets met Eva de Prins en ze zouden bovendien wonen in een straat die ook iets verhevens heeft. Maar ik weet de straatnaam eerlijk gezegd niet meer. Ai.

• Het schijnt dat je hier in de Brugse Poort, als je het héél leep en héél doordacht weet aan te pakken 500gram gehakt kan ruilen tegen een paar gram wiet. Hé, van horen zeggen, écht van horen zeggen. Toekomstperspectieven voor de vegetariër die er in elk van ons zit denk ik dan direct. Het zal wel zijn.

• S. is de afgrond ingedoken. Stoemelings, om het nogal simpel te zeggen. Er is één ding dat je in dit tranendal niet moet doen en dat is blindelings en onbezonnen de liefde achterna dartelen. En laat

dat nu net het enige zijn waar S. goed in is. Enfin, goed in wàs. Confrontatie toch ietskes straffer dan verwacht, de weerslag iets moeilijker te verteren dan geanticipeerd. S. zoekt steun op de schouder van de eerder geadoreerde JK en ziet dat de dingen nooit zijn wat men denkt dat ze zijn. En ook nooit zullen worden.

Wordt het tijd dat de Kommeere deze mensenkinderen hun rust gunt? Stoppen we met wroeten en zien we lijdzaam toe hoe S. de afgrond uitkrabbelt? Gehavend, verscheurd, uiteengereten ...

Meer in uw volgende Kommeere; enig leedvermaak is ons niet vreemd.

De mens en zijn lichaam ...

Er zijn mensen die klamme handen en ‘vapeurs’ krijgen bij het eten van zure dingen, zou een reactie van de lever zijn.

Er zijn dan weer andere mensen die jeukende oren krijgen van het eten van heel koude dingen en van pikant spul. Iets met de luchtwegen en de sinussen.

Extra speekselontwikkeling bij het zien van een prop watjes dat uit elkaar wordt getrokken ... ook al gehoord.

Maar heb je je ooit afgevraagd waarom een mens eigenlijk geeuwt en hoe het komt dat één gapend iemand een ganse bende aan het gapen kan krijgen?

Wij wel.

En let op, dit ook nog: “Wie geeuwt nodigt de ander, bewust of onbewust, uit om het bed te delen.”

<http://writersblog2004.skynetblogs.be/post/685915/geeuwen-is-erotisch> Straf hè?

Eervolle vermelding ...

Deze keer voor de camionette van DeVieze Gasten die, nadat ze spoorloos verdwenen was (gepikt lijkt of dat we dat ook wel eens durven zeggen) teruggevonden is in Rabat. RABAT, Marokko. En niet in ‘t Rabot, Gent, zoals eerst verkeerdelijk werd gedacht.

Het zwarte schaap van de maand ...

Het had er alle schijn van dat onze wisselbeker niet van eigenaar zou wisselen. SVC stak, alweer, met kop en schouder boven alle eventuele andere kandidaten uit. Reden? Hij heeft een ongelooflijke kans laten liggen. Welke kans doet er niet toe, hij heeft ze laten liggen en dat is het punt.

Vinger wijzen, weetwel.

Maar plots kwam er uit het niets een straffere kandidaat uit het stof van het Pierkespark gekropen. Het zit zo.

De bal is beginnen rollen met de royale aanblik die A. ons bood op haar ‘kontdecolleté’, afgeboord met een subtiel, net zichtbaar, zwart streepje textiel. Zij, zittend op een bankje in een veel te laag op de heupen hangende jeans.

Wij, gniffelend, àchter datzelfde bankje.

Alles hadden we al eerder gezien maar dàt nog niet. Goh, ‘t was

een schoon uitzicht. Van het een kwam het ander en we doken vol eerlijke en oprechte nieuwsgierigheid achter, onder en tussen elkaars broeksriemen. ‘En gij? Wat draagde jij onder uw broek? Laat eens zien’. ES en EL ontdekten tot ieders verwondering dat ze slipjes droegen uit dezelfde collectie. Roze en zwart, met bloemetjes; ander modellekes maar toch dezelfde.

‘Van de Hema?’, vroeg ES, linkerwenkbrauw optrekkend. ‘Ja, van de Hema’, grijnsde EL terug, iet of wat gegeneerd. Hilariteit. En ons mannen, wat droegen ons mannen dan wel? Of we ook eens mochten kijken? S. haalde een klassiek zwart model naar boven, weliswaar met een grote DIM op de elastiek maar toch lekker klassiek. Gekocht op doortocht in Frankrijk. En PéPé? Komaan! Na enig aarzelen werd er een vaalgroene slip van onder de jeans getrokken. Afgebiesd met een -echt waar, dit kán ik gewoonweg niet verzinnen- afgebiesd met een bruine boord en bruine naden. Aaaagh, we kwamen niet meer bij. Kijk, wie rondloopt in vaalgroene slipjes afgebiesd met bruine boordjes VERDIENT het gewoon om onze wisselbeker te ontvangen. Bij deze! Voor PéPé!

Rare zinsneden en andere onzin ...

‘Morgen over 8 dagen’

Waarom niet gewoon, kweenie, iets anders: ‘Vandaag over 9 dagen’ ofzo? Of ‘overmorgen over een week’? Of of, waarom niet gewoon wachten tot de dag erna om dan gewoon te zeggen ‘volgende week’? Toch? Maar neen, ‘vandaag over 8 dagen’. Waar hālen we het?

‘Gisteren gepasseerd’

Nog zo enen, ‘gisteren gepasseerd’. Het zal wel zijn dat gisteren gepasseerd is. Anders zou het geen gisteren zijn maar eerder vandaag of morgen. Zie je?

‘Hallo, neen. Neen meneer, ge zijt hier bij ‘t water, ja, bij ‘t water. Neen, Electrabel zit hier niet. **Welk nummer hebde gedraaid?**’

In deze tijd dat de knopkes van de GSM’s almaar kleiner worden, de vaste telefoons minder en minder op de dressoirs staan en al helemaal niet meer gemaakt worden met een draaischijf vragen aan iemand aan de andere kant van de lijn welk nummer ze hebben gedràaid!?

Dat is toch ... allé, zeg nu zelf?

Hoe zegt u het?

Onlangs een geanimeerd gesprek over snoep gehad (In hoeverre gesprekken over snoep geanimeerd kunnen zijn, ok, das een andere discussie.). Snoep dus. Niet zomaar snoep maar de zachte weke smeuge soms wit soms wit/roze plakkerige lappen suiker, al of niet met chocolade rond. Zelfs met kokos.

Die superlekkere suikerbommen.

Een rondvraag drong zich op, wat zijn dit eigenlijk: ‘slappe sloezen’, of ‘nonnenbillen’? Of ‘oud mètjes-vlees’, ‘vlezekes’?

Ik weet nog steeds niet hoe ze officieel worden genoemd, vandaar deze oproep.

Iemand enig idee hoe deze dingen heten?

Opgetekend door Els

8 DE TIEN VERSCHILLEN

ÉÉN BUURT, VELE NATIONALITEITEN. ELK EEN BEETJE ANDERS EN TOCH ZO GELIJKEND.

Aflevering acht: **EEN BAKSTEEN IN DE MAAG.**

Deze keer laten we ons oog vallen op een iets minder evidente voedingssoort: die ouwe vertrouwde baksteen. In Gent geboren of niet, iedereen is wel op zoek naar een eigen plekje. Vier solide muren, een lekdicht dak, een deur en een handvol ramen. Meer moet dat niet zijn.

Zuurstof voor de Brugse Poort zou dat en nog veel meer op onze drempel brengen. Daarom staan we even stil bij het ‘Acaciapark’ vroeger ook gekend als Brunel- en Sikkelsestraat.

We noemen het al vier jaar een park, maar dat heeft meer te maken met de verbeeldingskracht van de Brugse Poorters dan met het werkelijke aanzicht van het terrein. Braakland zou een beter stempel zijn om de ruimte te omschrijven. Een hobbelige ietwat drassige vlakte, waar steenpuin en passerend zwerfpuil een tijdelijke thuis vinden. Mogelijk wordt er later dit jaar begonnen met de bouwwerken en kunnen de eerste bewoners tegen eind 2010 de sociale woonsten innemen. Daarna wordt het park aangelegd.

In een ver verleden opgetrokken als arbeidershuisjes, in 2005 tegen de grond gegooid voor de stadsvernieuwing. Dit gebeurde niet zonder strijd, want de krakers die deze straatjes bezetten verweerden zich hevig. Maar de machines wonnen het pleit. Het ontruimen en neerhalen van de woningen gebeurde met een ongeziene snelheid, de heropbouw laat op zich wachten. Vier jammerlijk verloren jaren dus.

Tekst: Davy

Foto's: Davy

Ons Kommeere | 37

KEMPISCH BOERKE BEZOEKT WERELDBUURT

Het is zaterdagmorgen als ik aan het Sint-Pietersstation op bus 9 richting Mariakerke sta te wachten. Wanneer de bus arriveert, lees ik bovenaan “Via Malem”. Toch maar even aan de bestuurder gevraagd of hij langs de Rooigemlaan passeert. “Jazeker”, antwoordt de man goedgemutst. Volgens de aanwijzingen van mijn gastvrouw voor dit week-einde moet ik in die straat aan de tweede halte, “aan de beenhouwer” afstappen. “Dan nog een keertje rechts en een keertje links en je bent er”, zei ze nog.

EEN EILAND IN EEN STAD

Een tiental minuutjes later komen we al aan een brede weg waar ik op een bordje “Rooigemlaan” lees. Ik ben gerust. Toch voor even, want nog geen halve minuut later voel ik een lichte, nerveuze rilling door me heen gaan. De chauffeur draait met een wijd gebaar aan zijn stuur om zijn bus linksaf in een straatje te manoeuvreren. Bijna spring ik in paniek op om hem om uitleg te vragen. Maar dan valt mij te binnen wat ik vooraan op de bus had gelezen: “via Malem”. Rustig blijven, altijd rustig blijven, dit zal Malem zijn. We rijden door korte, smalle straten met allemaal dezelfde witte huizen. Het is er opvallend rustig, weinig volk op straat op zaterdagmorgen. Dromerig kijk ik door het raam. Ik zie een dorp hoog in het noorden van Europa. Het is putje winter, buiten waait een gure wind en is het ijsig koud. De mensen zitten binnen bij de haard verhalen te vertellen. De huisjes zijn omgeven door onmetelijke bossen en weidse vlakten, als een eiland in volle zee. In de verte huilt een wolf, een eland schrikt op en snelt weg.

Het eiland Malem, dat is een dorp in Noord-Europa ... maar dan kleiner.

BEDRIJVGHEID ALOM

Vijf minuutjes later zie ik van op de stoep “aan de beenhouwer” de bus wegrijden. Straatje rechts, straatje links en ik ben in de Meibloemstraat. Mijn gastvrouw ontvangt me goedlachs als altijd. “Ik moet nog wel gaan winkelen voor het avondeten. Ga je mee?”, kondigt ze aan. Winkelen is niet meteen mijn favoriete hobby, maar het is mooi weer, dus waarom niet. Via een wirwar van kleine straatjes komen we in een drukke handelsstraat. Op de hoek zitten een paar besnorde mannen op een stoel een babbeltje te slaan. Door de openstaande deur zie ik een tv, een verslag van een of andere voetbalmatch, in een taal die ik niet versta. Op weg naar het grootwarenhuis zie ik bakkers, kruideniers, kappers, cafés, banken, kledingzaken, kortom, alles wat je maar kan nodig hebben. Auto’s toeteren, brommers scheuren voorbij, mensen, veelal van vreemde origine, begroeten elkaar. In deze straat heerst meer bedrijvigheid dan in alle straten waar ik tot nu toe door gestapt ben – tezamen.

De Bevrijdingslaan, dat is een stadje in het Midden-Oosten ... maar dan kleiner.

DIE GOEDE OUDE REVUE

’s Avonds begeven we ons naar de Reinaertstraat. Via de poort van wat een oud schoolgebouw lijkt, komen we op een binnenplein. Aan een paar lukraak neergezette tuintafels met banken zitten een aantal buurtbewoners gezellig met elkaar te praten. Aan een deur staan anderen in rij te wachten. Boven de deur

lees ik ‘Bij de Vieze Gasten’. We schuiven mee aan. Binnen is een grote tribune waar we een plaatsje zoeken. Er zijn blijkbaar meer mensen opgedaagd dan er plaatsen zijn. Maar dicht bijeen is ’t warm, het kan de gezelligheid alleen maar ten goede komen. De revue zelf is weergaloos. Een fanfare speelt alsof het leven er van af hangt. Ze groeit ook steeds maar aan naarmate de avond vordert. Dichters komen voordragen uit eigen werk. Een koppeltje speelt tussendoor zeer herkenbare huiselijke scènes. Een kinderorkestje ontroert het voltallige publiek. Dansers voeren de gekste figuren uit. Ik kijk mijn ogen uit en geniet met volle teugen. Dit is doodgewoon hartverwarmend.

Een revue bij De Vieze Gasten, dat is Broadway ... maar dan kleiner.

BOEREN IN EEN STAD

De volgende morgen sluip ik vroeg de deur uit. Ik wil mijn gastvrouw verrassen met lekkere zondagse koeken. Op goed geluk stap ik een paar straatjes door op zoek naar een bakker. Plots blijf ik staan: aan de overkant doemt zowaar een markt op. Een man in een stofjas probeert aardappelen aan de man te brengen. Daarnaast een piepklein kraampje met één enkele tafel, omgeven door een zee van bloemen. Verderop een man die uitleg geeft over de asperges die hij in verschillende maten bij heeft. Voorts zie ik nog kraampjes met groenten allerlei, allemaal kraakvers van het veld – zo lijkt het. Mensen struinen langs de kraampjes, kinderen spelen verstoppertje achter de rokken van hun moeders, een bejaarde man keurt met kennersoog de aangeboden koopwaar. De gezelligheid van een echte boerenmarkt. Dat ken ik en ik hou ervan.

Het Charles de L’Epéeplein op zondagmorgen, dat is een Frans dorpje ... maar dan kleiner.

NATUUR IN EEN STAD

Na het ontbijt is het tijd voor een stevige wandeling naar het favoriete plekje van mijn gastvrouw. In de Bourgoyen-Ossemeersen valt alle stress die ik nog zou hebben volledig van mij af. Hier voel je de gezonde lucht zo in je longen stromen. Uitgestrekte vlakten met pittoreske plassen wisselen af met kleine stroken bos en plaatsjes met een bank waar je je benen even rust kan gunnen. Een reiger duikt naar vis, een koppeltje eenden kwaakt er op los, koeien grazen van het malse groene gras.

De Bourgoyen, dat is een West-Vlaams landschap ... maar dan kleiner.

TERUG IN DE TIJD

Op weg naar huis passeren we een klein straatje dat me nog niet eerder was opgevallen. Hier wil ik wel even door wandelen. Ik lijk wel in een andere tijdruimte te verzeilen. Oude huisjes met bloemetjes op de vensterbank, hobbelige kasseien, mensen die gezellig keuvelen voor hun deur, kinderen die ‘pakkertje’ spelen.

De Haspelstraat, dat is een Kempens dorp anno 1900 ... maar dan kleiner.

EEN WERELDREIS IN TWEE DAGEN

Een Noord-Europees dorp, een oosters stadje, Broadway, een Frans dorpje, een West-Vlaams landschap, een Kempens dorp. In de Brugse Poort voelde ik mij even een wereldburger. Natuurlijk is het er niet allemaal ‘peis en vree’. Ik zag er ook armoede, vuiligheid, conflict. Maar bovenal voelde ik er de warmte van mensen die om elkaar geven en die van de buurt iets willen maken. Ik kan dan ook alleen maar zeggen: ga ervoor!

Want de Brugse Poort, dat is de wereld ... maar dan in ’t groot.

Patrik, Kempisch boerke van dienst

Nieuwe ambachtelijke bakkerij

Brood & Banket De Brugse Poort

Appelstraat 39 Gent

(zijstraat Rooigemlaan)

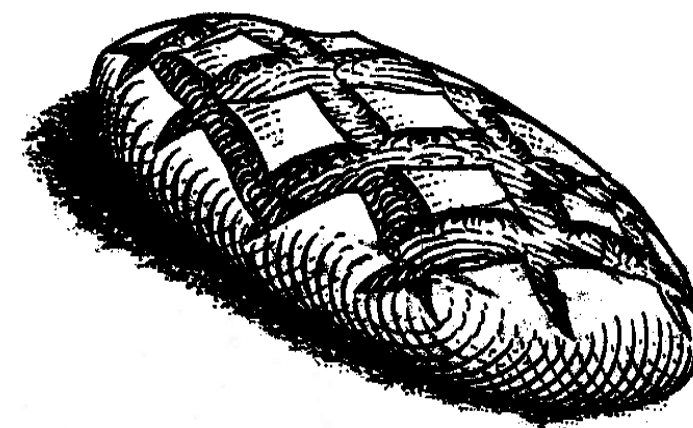
Tel: 09/335 47 10

Openingsuren:

Ma tot Zat 07h tot 18h 30

Zondag 07h tot 15h 00

Woensdag Gesloten

BINK VAN DE MAAND

Gilbert woont sinds acht jaar in de Zonnebloemstraat. Hij is een fervente wandelaar, biljartspeler én bezoeker van café De Sportvriend

Foto: Kathleen

